

ΜΕΛΕΤΗ ΕΚΤΗ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΕΝ ΤΗ ΝΕΑ ΚΤΙΣΕΙ

Σημασία τῆς 2ζε*ροτονίας. — Μόνον οἱ δώδεκα κατέ^ονσι πληρεξουσιότητα. — «Κληρικοί» καὶ «λαϊκοί». Ἐκλέγειν πρεσβυτέρους. καὶ διακόνους. — Χειροτονία πρεσβυτέρων ἐν πόσῃ ἐκκλησία. — Τίνες δύνανται νὰ ἐκλεγῶσι πρεσβύτεροι καὶ πῶς. — Δεν ἀοκεῖ μόνον νὰ ὑπαρξῇ πλειονοψηφία. Διάφοροι διακονίαν. — Ἑμισθος διακονία; — Πειθαρχία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — ΛετανΟαοιεναι προσκλήσεις πρὸς κήρην τὸν Εὐαγγελίου, — «Νουθετεῖτε τοῖς ἀτακτοῦς. — Δεν πρέπει πάντες νὰ συμβουλευσιν. — Ἡ δημοσία ἐπίπληξις δέον νὰ γίνεταί σπανίως. — Ὅρατε μὴ τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδῷ. — Προτροπή πρὸς ἀγάπην. «Ἡ ἐπὶ το αὐτο ἐπιάνναγωγή ημῶν». — Ποικιλία καὶ χαρακτήρων συναθροίσεων. — Λί διδασκαλίαν εἶνε ἀκόμη ἀναγκαῖοι. — Εὐκαιρίαι δι* ἐωυτίσεις. — Ποῖαι συναθροίσεις εἶναι ωφέλιμοι. — «Ἐκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτὸν νοῖ πληροψορείσθω. — Κηδεῖαν. — Δέκατα» ἔρανοι, φιλανθρωπικοὶ τελεταί.

ΚΑΘΟΣΣΟΝ θὰ ἐξετάζωμεν τό ζήτημα τοῦτο δέον νὰ ἔχωμεν σαφῶς *vrc^f* δψιν ἡμῶν, τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ βτι ἐνφ σύμπασα ἡ Ἐκκλησία, ἢ καθ' ἀπαντα τὸν κόσμον εἶναι μία, ἐν τούτοις, ὑπὸ ἑτέραν τινὰ ἐνοιαν, ἑκαστὴ κεχωρισμένη συνάθροισις ἡ ὁμάς πιστῶν, ἀποτελεῖ ἐκπροσώπησίν τι νὰ τοῦ ὅλου. Ἐκαστὴ ἐπομένως κεχωρισμένη Ἐκκλησία, δέον νὰ θεωρῇ τὸν Κύριον, ὡς Κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ νὰ θεωρῇ τοὺς δ ὡ δ ε κ α Ἀποστόλους, ὡς τοὺς δώδεκα ἀστέρας φωστήρας, διδασκάλους, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος εἰδικώτερον καθωδήγει καὶ ἐπετῆρει,—χρησιμοποιήσας αὐτοὺς ὡς στόμα Τοῦ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας Τοῦ ἐν παντί τόπφ, ἐν πάσῃ συναθροίσει, κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλοκλήρου τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἐκαστὴ συνάθροισις ἡ ἐ κ κ λ η σ ί α —ἐστὼ καὶ ἐάν ἀπαρ-

τίξεται αὕτη ἐκ δύο μόνον προσώπων ἢ τριῶν—πρέπει νὰ ἀναζητῇ ὅπως μανθάνῃ τὸ θέλημα τῆς Κεφαλῆς, σχετικῶς πρὸς πάσας τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς. Αὕτη δέον νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐνότητα, ἣτις συνδέει πάσας τὰς ἀγαπητὰς ἐκκλησίας, τὰς ἐξασκούσας τὴν «αὐτὴν πολύτιμον πίστιν» εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ,—πανταχοῦ ὅπου ἂν εὐρίσκωνται αὐται. Δέον ἐπίσης νὰ χαίρῃ, ὅταν ἀκούῃ περὶ τῆς προόδου αὐτῶν, ὡς ἐπίσης πρέπει νὰ ἀναγνωρίξῃ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος ὡς γενικὸς ἐπόπτης τοῦ ἔργου Αὐτοῦ, πιθανὸν σήμερον ἢ εἰς ἄλλην τινὰ περίοδον, νὰ χρησιμοποίησιν εἰδικὰ τινὰ ὄργανα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐν ὄλῳ, ὡς ἐπίσης δυνατόν νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς τοῦτο μέλη τινὰ ἐξ ἐκάστης μικρᾶς ἐπατοπίου ὁμάδος. Ἐὰν δὲ οὗτοι ἀποβλέπωσι τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἀναγνωρίξωσι τὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κατέχωσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους αὐτὸς θὰ μετεχειρίζετο—νὰ εἶναι ταπεινοί, ζηλωταί, ἀπολαμβάνοντες καλῆς φήμης, ἔχοντες σαφῇ ἀντίληψιν τῆς Ἀληθείας, καὶ παρέχοντες ἀποδείξεις ὅτι εἶναι κάτοχοι τοῦ χρίσματος καὶ τοῦ μύρου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος—τότε οὗτοι θὰ εἶναι προπαρασκευασμένοι ὅπως ἀναμένωσι τοιαύτας γενικὰς διακονίας διὰ τὰς ἀνάγκας ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅπως ζητῶσιν, ἵνα λάβωσι καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν γενικὴν εὐλογίαν εἰς τὴν διανομήν τῆς «τροφῆς ἐν καιρῷ» τῆς ὑποσχεθείσης ἡμῖν παρὰ τοῦ Κυρίου. Οὗτοι δ' ἐπίσης θέλουσιν ἐνθυμηθῇ κυρίως, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος Ὅστις ὑπεσχέθη εἰδικὰς εὐλογίας διὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ὅτι Αὐτὸς θὰ ἐπρομήθευε νέα τε καὶ παλαιὰ διὰ τὸν οἶκον τῆς πίστεως διὰ μέσου καταλλήλων ὀργάνων τῆς ἰδίας Ἐαυτοῦ ἐκλογῆς. — Ματθ. κδ' 45-47.

Τὰ μέσα δὲ ταῦτα ἢ τὰ ὄργανα τῶν εὐλογιῶν τούτων, θὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἐπίβλεψιν καὶ διοίκησιν Αὐτὸς ὁ Κύριος. Πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἅτινα εἶναι ἡνωμένα πρὸς τὴν Κεφαλὴν, πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐμπιστοσύνην, καὶ ν' ἀποβλέπωσι διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως Του ταύτης· ἐν τούτοις ὅμως, οὗτοι πρέπει νὰ «δοκιμάζωσι τὰ πνεύματα» —νὰ δοκιμάζωσι τὰς διδασκαλίας, ἀπὸ οἷονδήπατε θὰ προήρχοντο αὗται. Ἡ δοκιμασία ὅμως καὶ ὁ ἔλεγχος οὗτος δὲν συνεπάγεται καὶ ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀνεγνωρίσθησαν, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὀδηγούμενα ὄργανα τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ σημαίνει πιστότητα πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν Ἀλήθειαν, ὡς ἀνωτέραν πάντων τῶν ἀνθρωπίνων διδασκαλιῶν, καὶ τῶν ἐκφάνσεων αὐτῶν. Ὁ ἔλεγχος οὗτος συνεπάγεται ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι οὗτοι δὲν ἀκροῶνται τῆς φωνῆς ἀνθρώπου τινός, ἀλλὰ τῆς φωνῆς τοῦ Ἀρχιποιμένου, ὅτι εὐωχοῦνται καὶ συμποσιάζουσιν ἐπὶ τῶν λόγων Αὐτοῦ, καὶ ἀγαπῶσιν αὐτούς —θέλγωνται εἰς τὸ νὰ διαθρύπτωσιν, ἀναμασσῶσι καὶ ἀφομοιῶσιν αὐτήν. Τοιαῦτα μέλη τοῦ σώματος αὐξάνουσιν ἰσχυρότερον καὶ τα-

χύτερον ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἢ οἱ ἄλλοι, διότι εἶαι περισσότερον προσεκτικοί εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου.

Ἡ γενικὴ αὕτη ἔνωσις τοῦ σώματος, ἡ γενικὴ αὕτη συμπάθεια, ἡ γενικὴ αὕτη διδασκαλία διὰ μέσου γενικοῦ τινος ὀργάνου, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἐπρομήθευσε διὰ τὴν πρὸς Ἐαυτὸν ἐπισυναγωγὴν τῶν πολυτίμων αὐτοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ παρουσίαν, (Μαθ. γ' 17. Ματθαίου κδ' 31) δὲν παρεμποδίζει ἐν τούτοις τὴν κατὰλληλον ἀναγνώρισιν κανονισμοῦ τινος εἰς ἑκάστην μικρὰν ὁμάδα, ἢ ἐκκλησίαν. Ὅσονδήποτε δὲ μικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ ὁμὰς ἐκείνη, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κανονισμός τις ἐν αὐτῇ. Ἐν τούτοις ὅμως διὰ τῆς λέξεως ταύτης «κανονισμός» δὲν ἐννοοῦμεν καταναγκασμόν, δυσκαμψίαν, ἢ τυπικισμόν. Ὁ κανονισμός ἐκεῖνος, ὅστις ἐργάζεται καλῶς καὶ λίαν ἱκανοποιητικῶς, εἶναι ἐκεῖνος ὁ κανονισμός ὅστις ἐργάζεται ἀθορύβως, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ μηχανή, οὐδαμοῦ φαίνεται ὑπάρχουσα. Ἐὰν ἡ συνάθροισις εἶναι τόσον μικρά, ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνῃ μόνον τρεῖς, ἢ πέντε, ἢ δέκα, τοῦτο οὐδόλως κωλύει ταύτην, ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν Κύριον, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ δηλαδὴ περὶ ἐκείνων οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς πρεσβύτεροι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, ἢ ὡς προϊστάμενοι ἢ ὡς πλέον προκεχωρημένοι εἰς τὴν ἀλήθειαν, οἵτινες νὰ κατέχωσι τὰς διαφόρους ἰδιότητας καὶ προσόντα ἑνὸς πρεσβυτέρου, καθὼς εἶδομεν ταῦτα ἐκτιθέμενα ἐν τῷ ἐμπνευσμένῳ λόγῳ,—σαφῇ δηλαδὴ κατανόησιν τῆς Ἀληθείας, ἱκανότητα περὶ τὸ διδάσκειν, ἀνεπίληπτον καὶ ἄψογον ζωὴν, σχετικῶς πρὸς τὸν ἡθικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα, καὶ εὐχέρεϊαν εἰς τὸ συντηρεῖν τὴν τάξιν, ἄνευ σκοποῦ τινος προστριβῆς, παρέχων ὡς παρὰδειγμα τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ οἰκογενείᾳ, κλπ.

Ἐὰν ἡ μικρὰ ἐκείνη συνάθροισις ἔχει τοιουτοτρόπως τὸν Ἀόγον καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἐνώπιον αὐτῆς, καὶ οἰστροηλατεῖται ὑπ' αὐτοῦ, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἡνωμένων αὐτῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ὑπηρετῶν αὐτῆς, δέον νὰ θεωρῇται ὡς ὁ νοῦς, τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου—τῶν ἐκλεγέντων προσώπων ὡς πρεσβυτέρων. ὄντων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τῶν καλλίστων καὶ τῶν πλέον δοκιμωτέρων ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἐν τούτοις ὅμως, ἀνάγκη παρίσταται, ὅπως αἱ τοιαῦται ἐκλογαὶ μὴ λαμβάνωσι χώραν, ἄνευ τῆς δεούσης μελέτης καὶ προσευχῆς, καὶ ἐπομένως σκόπιμον καὶ κατὰλληλον εἶναι, ὅπως ἡ περὶ τούτου ἀναγγελία γίνηται ἐκ τῶν προτέρων, καὶ νὰ ἀναγνωρίζηται ἐπίσης, ὅτι μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἀξιούσιν ὅτι εἶναι μέλη τῆς νέας κτίσεως (θήλεις τε καὶ ἄρρενες) θὰ τολμήσωσι νὰ ἐκφράσωσι τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου—καὶ διὰ τῆς ψήφου αὐτῶν. Οἱ τοιοῦτοι πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες παρέκαμ-

ψαν τὸ σημεῖον τῆς διὰ τὴν ἁμαρτίαν μετανοίας, καθὼς καὶ τὸ τῆς ἀποκαταστάσεως, καθόσον θὰ ἦσαν πρὸς τοῦτο ἱκανοί, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀποδοχῆς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ὡς τὴν βάσιν τῆς ἁρμονίας αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ οἵτινες εἶτα ἔκαμον τελείαν ἀφιέρωσιν τοῦ ἑαυτοῦ των εἰς τὸν Κύριον, καὶ οἵτινες τοιουτοτρόπως ὑπήχθησαν ὑπὸ τὸ χρίσμα, καὶ εἰς πάντα τὰ προνόμια τοῦ «οἴκου τῶν υἱῶν». Οὗτοι καὶ μόνον εἶναι κατάλληλοι εἰς τὸ νὰ ἐκτιμήσωσι καὶ νὰ ἐκφράσωσι τὸν νοῦν, τὴν θέλησιν, τῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος. Οὗτοι καὶ μόνον ἀποτελοῦσι τὴν ἐκκλησίαν, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καίτοι οἱ ἄλλοι, οἵτινες δὲν ἔλαβον τὸ ἕλημα τῆς ἀφιερώσεως, ἀλλ' οἵτινες πιστεύουσιν εἰς τὸ πολύτιμον αἷμα, δύνανται νὰ λογισθῶσιν ὡς μέλη τοῦ «οἴκου τῆς πίστεως», τῶν ὁποίων ἡ πρόοδος πρέπει νὰ προσδοκᾶται, καὶ ἡ εὐπραγία νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ.

**«Χειροτονήσαντες δὲ πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, καὶ προσεν-
ξάμενοι μετὰ νηστειῶν, παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ».**

Πράξεις ιδ' 23.

Ὁ τρόπος τῆς διατυπώσεως τοῦ χωρίου τούτου, ἐν συναφείᾳ πρὸς ἄλλας πληροφορίας σχετιζομένης πρὸς πρεσβυτέρους πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν δικαιοὶ ἡμᾶς, ὅπως ἐξάξωμεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἀμετάβλητος συνήθεια τῆς χειροτονίας παρὰ τῇ ἀρχηγόνῳ ἐκκλησίᾳ. Ὁ ὅρος «πρεσβύτεροι», καθὼς οὗτος ἐκτίθεται εἰς τὸ ἄνω χωρίον, ἐμπερικλείει εὐαγγελιστάς, ποιμένας, διδασκάλους, καὶ προφήτας (ἢ δημοσίους ἐξηγητάς), καὶ ἐπομένως εἶναι σπουδαῖον δι' ἡμᾶς νὰ μάθωμεν, ὁποίαν σημασίαν ἔχει ἡ λέξις αὕτη «**χ ε ι ρ ο τ ο ν ε ι ν**». Σήμερον ἡ λέξις αὕτη γενικῶς χρησιμοποιεῖται σχετικῶς πρὸς τελετὴν τινα ἐγκαταστάσεως καὶ διορισμοῦ. Χειροτονεῖν, σημαίνει, «**ἐ κ λ έ γ ε ι ν** τινὰ διὰ τῆς **ἐ κ τ ά σ ε ω ς** τῶν χειρῶν».

Ὅλως διάφορος Ἑλληνικὴ λέξις χρησιμοποιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν εἶπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους, «**Εγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ἔ θ η κ α ὑμᾶς**». (Ἰωάν. ιε' 16). Ἡ ἰδίᾳ δὲ αὕτη λέξις εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὁ Ἀπόστολος, ὁπότεν, ὁμιλῶν περὶ ἑαυτοῦ λέγει· «**Εγὼ ἐ τ έ θ η ν κ η ρ υ ξ καὶ Ἀπόστολος**». (Α' Τιμ. β' 7). Ὁ Ἀπόστολος ἐνταῦθα ὁμιλεῖ περὶ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ χειροτονία αὕτη, ὁ Ἀπόστολος σαφῶς διακηρύττει, δὲν ἦτο ἐξ ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ Πατρὸς». (Γαλ. α' 1). Πάντα τὰ μέλη τοῦ κεχωρισμένου σώματος, ἡνωμένα μετὰ τῆς Κεφαλῆς, καὶ συμμέτοχα τοῦ πνεύματός Του, κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης τρόπον χειροτονοῦνται, ὅχι βεβαίως εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίω-

μα, καθὼς ὁ Παῦλος, ἀλλ' ὅπως ὧσιν διάκονοι (ὑπηρεταί) τῆς Ἀληθείας, ἕκαστος ἀναλόγως τῶν ταλάντων αὐτοῦ καὶ εὐκαιριῶν (Ἑσαΐας ξα' 1)—μόνον τῶν δώδεκα ἀποκλειστικῶς χειροτονηθέντων, ὅπως ὧσιν Ἀπόστολοι ἢ εἰδικοί ἀντιπρόσωποι—πληρεξούσιοι διάκονοι.

Ἐπανερχόμενοι καὶ πάλιν εἰς τὴν χειροτονίαν, ἢ ἀναγνώρισιν τῶν πρεσβυτέρων διὰ τῆς ψήφου τῆς Ἐκκλησίας τῆς νέας κτίσεως, καὶ διὰ «ἐπεκτάσεως τῶν χειρῶν», ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, παρατηροῦμεν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ συνήθης τρόπος, διότι ὁ Ἀπόστολος μεταχειρίζεται τὴν ἰδίαν Ἑλληνικὴν λέξιν, διὰ νὰ εἴπῃ πῶς ὁ Τίτος ἐγένετο βοηθός του, «Ὁ ς καὶ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν, συνέκδημος ἡμῶν εἶναι». Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ἡ λέξις «καί» ἐνταῦθα σημαίνει, ὅτι καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐξελέγη διὰ παρομοίας ψήφου. Δὲν ἐχειροτονήθη ἢ ἐξελέγη διὰ νὰ εἶναι Ἀπόστολος, ἀλλ' ὡς μέλος τῆς ἀποστολῆς—ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, καὶ ἀναμφιβόλως ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις.

Εἶναι προφανές ὅμως, ὅτι αἱ μεταγενέστεραι ἀποστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου ἐστεροῦντο τῆς ψήφου καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιχείας. (Β' Τιμοθ. α' 15). Οἱ κανονισμοὶ τῆς ἀρχηγόνου ἐκκλησίας, ἐπέτρεπον εἰς πάντας, ὅπως ἐλευθέρως ἐξασκῶσι τὰ τάλαντά των, καὶ τὴν ἀνατεθείσαν αὐτοῖς οἰκονομίαν, συμφώνως πρὸς τὴν ἰδίαν ἐκάστου συνείδησιν. Αἱ ἐκκλησίαι ἠδύναντο νὰ δεχθῶσιν ἢ νὰ ἀρνηθῶσι τὰς ὑπηρεσίας τῶν Ἀποστόλων, ἀκόμη δέ, καὶ ὡς τοὺς εἰδικούς αὐτῶν ἀντιπροσώπους, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἠδύναντο νὰ δεχθῶσιν ἢ νὰ ἀπορρίψωσι τοιαύτας ὑποχρεώσεις—ἐκάστου ἐξασκοῦντος ἐλευθερίαν τῆς ἑαυτοῦ συνειδήσεως.

Ἀλλὰ δὲν ὑφίσταται ἑτέρα τις χειροτονία πρεσβυτέρων, κλπ. ἥτις νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰμὴ αὐτὴ καὶ μόνη—ἡ ἐκλογὴ; Δὲν ὑπάρχει ἑτέρα τις λέξις ἥτις νὰ σημαίνη παρ' ἐχ ε ι ν τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἄδειαν εἰς τὸ κηρύττειν, καθὼς ἡ Ἀγγλικὴ λέξις ὁρντεῖν γενικῶς ἤδη χρησιμοποιεῖται εἰς πάσας τὰς ἀποχρώσεις σχετικῶς πρὸς τὴν παραχώρησιν τοῦ προνομίου τοῦ κηρύττειν, καὶ τὴν χειροτονίαν πρεσβυτέρων, κηρύκων κλπ; Θὰ ἐξετάσωμεν τὰς ἐρωτήσεις ταύτας.

Ἡ λέξις χ ε ι ρ ο τ ο ν ε ῖ ν σχετικῶς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, εὔρηται καὶ εἰς ἑτέραν τινα θέσιν, κ α θ ῖ σ τ η μ ι ἥτις σημαίνει, τοποθετῶ τινα εἰς τινα θέσιν, διορίζω. Ἡ λέξις αὕτη εὐρίσκεται εἰς Τίτον α' 5. «Ἵνα τὰ ἐλλείποντα ἐπιδιορθώσης, καὶ κ α τ α σ τ ῆ σ η ς πρεσβυτέρους κατὰ πόλιν, ὡς ἐγὼ σοὶ διεταξάμην»—δηλαδὴ ὡς ἐγὼ σέ ἐπεφόρτισα πρὸς τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἔχω διευθετήσῃ τὰ πράγματα. Κατ' ἐπίφασιν, τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται νὰ σημαίνη ὅτι ὁ Τίτος ἐξουσιοδοτήθη νὰ διορίσῃ τοὺς

πρεσβυτέρους ἐκείνους, ἀσχέτως πρὸς τὴν θέλῃσιν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπὶ τούτου στηρίζεται ἡ ἐπισκοπελιανὴ θεωρία περὶ κανονισμοῦ, τῆς ἐκκλησίας. Οἱ καθολικοὶ, Ἐπισκοπελιανοὶ, καὶ Μεθοδισταὶ Ἐπισκοπελιανοί, πάντες ἀξιούσιν ἀποστολικὴν ἐξουσίαν διὰ τοὺς ἐπισκόπους αὐτῶν, ὅπως διορίζωσι, τοποθετῶσιν, ἢ ὑποδεικνύωσι τοὺς διὰ τὰς συναθροίσεις αὐτῶν πρεσβυτέρους—ἄνευ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν χειρῶν, ἢ τῆς ψήφου τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ χωρίον τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ προπύργιον, τὸ ὀχύρωμα, τῆς ἰδέας ταύτης. Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται μᾶλλον, ὡς ἀσθενές ἐπιχείρημα, ὅταν παρατηρήσωμεν τὴν τελευταίαν πρότασιν, «Ὡς ἐγὼ σοὶ διευταξάμην»—καὶ ὑπονοεῖ ὅτι ὁ Ἀπόστολος δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ δώσῃ εἰς τὸν Τίτον «διαταγὴν» ἢ ὁδηγίαν, ὅπως πολιτευθῇ διαφόρως, τῆς πολιτείας τοῦ Ἀποστόλου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἡ ἀφήγησις τῆς πολιτείας αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι λίαν σαφής. «Καὶ ἀφ' οὗ ἐχειροτόνησαν εἰς αὐτοὺς πρεσβυτέρους, κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν, προσευχηθέντες μὲ νηστείας, ἀφιέρωσαν αὐτοὺς εἰς τὸν Κύριον».—Πράξ. ιδ' 23.

Ἀναμφιβόλως ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἡ συμβουλὴ τοῦ Τίτου, τὸν ὁποῖον οὗτος εἰδικῶς συνέστησε πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ὡς πιστὸν διάκονον τῆς Ἀληθείας, ὅχι μόνον ἦσαν ἐπιθυμηταί, ἀλλὰ καὶ ἐπεξητοῦντο ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, καὶ γενικῶς συνεμορφοῦντο πρὸς ταύτας· ἐν τούτοις πάντες οἱ Ἀπόστολοι καὶ πάντες ὅσοι ἠκολούθουν εἰς τὰ βήματά του, ἐπεξήτουν νὰ ἐπιρρίψωσι τὴν εὐθύνην, ἐκεῖ ἔνθα ὁ Θεὸς τὴν ἐπέρριψεν—δηλαδή ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας μέλημα πρέπει νὰ εἶναι, «νὰ δοκιμάξῃ τὰ πνεύματα (διδασκαλίας καὶ διδασκάλους) ἐὰν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Α' Ἰωάν. δ' 1). «Ἐάν τις δὲν ὁμιλῇ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν εἶναι φῶς ἐν αὐτῷ», καὶ «ἀπὸ τῶν τοιούτων ἀπομακρύνου» εἶναι ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου· οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ψηφίζωσι διὰ τοὺς τοιούτους, οὐδὲ νὰ δέχωνται αὐτούς, κατ' οὐδένα τρόπον, ὡς διδασκάλους, πρεσβυτέρους, κλπ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ σύμπραξις τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἀναγκαία εἴτε αὕτη ἐξεφράζετο διὰ ψήφου, εἴτε ὅχι· διότι ὑποθέσατε ὅτι ὁ Τίτος διώριζε πρεσβυτέρους οὐχὶ τοῦ χαρακτῆρος ὃν οἱ ἀδελφοὶ θὰ ἐπεδοκίμαζον, τότε, ἐπὶ πόσον ἡ εἰρήνη θὰ ἐπεκράτει;—ὁποῖου εἶδους ποιμενικὴν ἢ ἄλλην τινα ὑπηρεσίαν, ὁ τοιοῦτος πρεσβύτερος, ὅστις ἦτο ἀπεχθὴς εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐξεπλήρου; Πραγματικῶς οὐδεμίαν.

Ἡ ὑπόκρισις τοῦ κλήρου, καὶ ὅχι αἱ διδασκαλαὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν δώδεκα αὐτοῦ Ἀποστόλων, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν διαίρεσιν τῶν ἀγίων εἰς δύο τάξεις, καλουμένας «ἱερατεῖον» καὶ «λαϊκόν». Εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰησουητισμοῦ καὶ τοῦ ἀντιχρίστου, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ κατακυριεύσῃ τῆς κληρονομίας τοῦ Θεοῦ, κατὰ πάντα δυνατόν τρόπον ἀναλόγως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἀγνοί-

ας ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς ἐκάστην συνάθροισιν. Ὁ Κύριος καὶ ὁ Ἀπόστολος δὲν ἀνεγνώριζον τοὺς Πρεσβυτέρους, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ· ὁποιαδήποτε δὲ ἀξία ἢ τιμὴ προσάπτεται εἰς πιστοὺς πρεσβυτέρους, ὡς ὑπηρέτας τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἀληθείας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν τῶν ἑαυτῶν των, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὑπὸ ἄλλων πρεσβυτέρων. Ἡ συνάθροισις ἥτις τοὺς ἐκλέγει, πρέπει νὰ τοὺς γνωρίζῃ, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζῃ τὰς Χριστιανικὰς αὐτῶν χάριτας καὶ ἱκανότητάς, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἄλλως οὗτοι δὲν δύνανται νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτοὺς τοιαύτην θέσιν καὶ τιμὴν. Οὐδεὶς ἐπομένως πρεσβύτερος κατέχει ἐξουσίαν τινα, δι' αὐτοδιορισμοῦ. Πράγματι δέ, ἡ τάσις ἐκείνη πρὸς περιφρόνησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς ἀνακήρυξιν ἑαυτοῦ καὶ τῆς κρίσεώς του, ἀνωτέρας τῆς τοῦ ὅλου, ἀποτελεῖ πρώτης τάξεως ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀδελφὸς δὲν εὐρίσκεται εἰς κατάλληλον κατάστασιν, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὡς πρεσβύτερος—τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. ὡς τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, οὐσῶν τῶν κυρίων στοιχείων διὰ μίαν τοιαύτην ὑπηρεσίαν.

Οὐδεὶς ἀδελφὸς πρέπει νὰ ἀναλαμβάνῃ δημόσια καθήκοντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς διευθύνων, ἀντιπρόσωπος, κλπ, ἄνευ ἐκλογῆς—ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι βέβαιος, ὅτι οὐδὲν κώλυμα παρεμποδίζει τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ. Ἡ μέθοδος τῶν Γραφῶν εἰς τὸ χειροτονεῖν πρεσβυτέρους ἐν πάσαις ἐκκλησίαις, εἶναι διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν, πρὸς ψήφισιν αὐτῶν. Τὸ νὰ ἐπιμένωμεν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν προτοῦ νὰ ὑπηρετήσωμεν, σημαίνει ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὴν τάξιν τῶν Γραφῶν. Τοῦτο ἰσχυροποιεῖ τὸν πρεσβύτερον, καὶ ἐπὶ προσθέτως, ὑπενθυμίζει εἰς τὴν ἐκκλησίαν περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῆς καὶ εὐθύνης εἰς τὸν διορισμὸν τῶν πρεσβυτέρων ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τῷ πνεύματι τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς ἐκφράζοντες τὴν ἐκλογὴν τοῦ Θεοῦ, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης δέ, ἡ διάταξις αὕτη τῶν Γραφῶν ἐφελκύει τὸ ἐνδιαφέρον, τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐφ' ὅλων τῶν λόγων καὶ πράξεων τῶν πρεσβυτέρων, ὡς ὑπηρετῶν καὶ ἀντιπροσώπων αὐτῶν. Ἀντιτίθεται δὲ πρὸς τὴν λίαν ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι ἐξουσιάζουσι καὶ κυβερνῶσι τὴν συνάθροισιν, καὶ θέτει πέρας εἰς τὰ φρονήματα αὐτῶν, καὶ τοὺς λόγους των, ὅταν λέγωσι μάλιστα περὶ αὐτῶν τὴν ἐξῆς φράσιν «ὁ λαὸς μου»—ἀντὶ νὰ λέγωσι μᾶλλον, «ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου τὸν ὁποῖον ὑπηρετῶ».

Διατὶ λοιπὸν τὰ ζητήματα ταῦτα, τὰ οὕτως ἐναργῶς ἐκτιθέμενα εἰς τὰς Γραφάς, δὲν κατανοοῦνται ἀκόμη γενικώτερον, καὶ δὲν ἀναπτύσσονται εὐρύτερον; Διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εὐχαριστεῖται νὰ ἀπολαμβάνῃ τιμῶν καὶ προτιμήσεων, καὶ περιπίπτει εὐκόλως εἰς τὴν κακὴν ἐκείνην κατάστασιν, ἥτις εὐνοεῖ ταῦτα.

Διότι οὗτοι ἀπελάμβανον τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ δεκαεπτὰ ἑκατονταετηρίδας,—διότι ὁ λαὸς ὑποχωρεῖ εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα, καὶ προτιμᾷ ταῦτα καλλίτερον παρὰ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς μᾶς ἡλευθέρωσεν.

Καὶ παρὰ πολλοὶ ἐπομένως τοιαύτην ἐμπιστοσύνην ἔχουσιν, ὅτι τὰ ἔθιμα τῆς Βαβυλῶνος εἶναι ὀρθά, ὥστε οὐδέποτε ἐμελέτησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἡ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΘ' ΟΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ.

Οὐδὲν λέγεται ἡμῖν κατ' ἔμπνευσιν, σχετικῶς πρὸς τὴν περίοδον τοῦ χρόνου, κατὰ τὴν ὁποίαν πρεσβύτερός τις πρέπει νὰ διατελεῖ ἐκλελεγμένος· εἴμεθα λοιπὸν ἐλεύθεροι νὰ ἐξασκῶμεν λογικὴν καὶ κρίσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Πολλὰ ἄτομα δύνανται νὰ θεωρῶνται καὶ ἐκτιμῶνται ὡς πρεσβύτεροι, ἢ ἀνεπτυγμένοι ἀδελφοὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ εἶναι λίαν χρήσιμοι καὶ νὰ ἐκτιμῶνται μεγάλως, καὶ ἐν τούτοις νὰ μὴ εἶναι ἐκλελεγμένοι πρεσβύτεροι, καὶ διωρισμένοι ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτῆς—εὐαγγελισταὶ διδασκαλοὶ, ποιμένες. «Αἱ πρεσβύτεραι» (ἡ ἐπιρροή καὶ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐξητάσθη εἰς τὸ Ε' κεφάλαιον) πολλάκις ἀναφέρονται τιμητικῶς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἄνευ ὅμως τῆς ἐλαχίστης νύξεως, ὅτι οἵαιδήποτε ἐξ αὐτῶν εἶχον ἐκλεγῆ ὡς ἀντιπροσωπευτικαὶ πρεσβύτεραι ἢ διδασκάλισσαι τῆς Ἐκκλησίας. Τινες οἱ ὅποιοι ἐθωρήθησαν καὶ ἐξελέγησαν ὡς κατάλληλοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, πιθανὸν νὰ παύσωσι κατέχοντες τοὺς καθωρισμένους πρὸς τοῦτο ὅρους καὶ ἰδιότητας. Ἡ πιθανὸν ἄλλοι ἐπίσης κατὰ Θεῖαν παραχώρησιν, νὰ προχωρήσωσι πρὸς μεγαλητέραν δρασίαν καὶ ἐνέργειαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν ἔτος, ἢ διαιρέσεις τοῦ ἔτους—ἡμῖς, ἢ τέταρτον τοῦ ἔτους—φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ μόναι κατάλληλοι περίοδοι διὰ τοιαύτας ὑπηρεσίας,—ἐν ἔτος μὲν, ὅταν τὰ πρόσωπα εἶναι καλῶς δεδοκιμασμένα, καὶ ἀπολαμβάνουσι καλῆς φήμης, διαιρέσεις δὲ τοῦ ἔτους, ὅταν τὰ πρόσωπα εἶναι ὀλιγώτερον δεδοκιμασμένα. Ὅταν δὲν ὑπάρχη νόμος, ἢ συμβουλή, ἢ ὑπαινιγμός τις, ἐναπόκειται εἰς ἐκάστην συνάθροισιν νὰ ἀνεύρῃ, ὅσον δύναται καλλίτερον τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐπὶ ἐκάστης ὑποθέσεως.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πρεσβυτέρων, δὲν καθορίζεται εἰς τὰς Γραφάς· λογικῶς ὅμως, ὁ ἀριθμὸς πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱκανῶν ὅπως καθέξωσιν τὴν θέσιν ταύτην—τῶν κα-

ταλλήλων κλπ. (Οὐδείς πρέπει νὰ γέινεται παραδεκτός διὰ τὴν δῆθεν εἶναι πιστός, καὶ ὅτι εἶναι τελείως ἀφιερωμένος· διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων, δέον νὰ παρέχωνται σαφεῖς καὶ ἀλάνθαστοι ἀποδείξεις περὶ τε τῆς πίστεως καὶ ἀφιερώσεως αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἀκόμη ἤθελεν ἐκλεγῆναι, ὡς πρεσβύτερος). Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπάρχωσι πολλοί, οἵτινες νὰ κατέχωσι τὰς ἤδη ἐκτεθείσας ιδιότητας, καὶ νὰ μερίζωσι μεταξὺ αὐτῶν τὰς ὑπηρεσίας. Ἐὰν δὲ οὗτοι οἰστροηλατοῦνται ὑπὸ τοῦ καταλλήλου ζήλου, εὐθύς μετ' ὀλίγον θέλει ἀπαιτηθῆναι ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησίας, ὅπως τινες ἐξ αὐτῶν ἀναλάβωσιν ἔργον τι ἱεραποστολικόν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ εὐαγγελιστικόν, ἢ θὰ ἀπαιτηθῆναι ὅπως οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν διαθέσωσι μέρος τοῦ χρόνου αὐτῶν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκάστη ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι μία θεολογικὴ σχολή, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ ἐκπορεύωνται ἐνεργητικοὶ διδάσκαλοι,, οἵτινες συνεχῶς νὰ ἐπιδίδωνται διὰ τὴν εὐρυτέραν διάνοξιν ἀγρῶν δράσεως καὶ ὑπηρεσίας. Ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐξεδήλου ζηλοτυπίαν πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως παρεμποδίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὁ τοιοῦτος δέον νὰ θεωρῆται ἀνάξιος, ὅπως ἐξακοουθήσῃ ὡς τοιοῦτος, — καίτοι οὐδείς ἀκατάλληλος, ἢ νεόφυτος πρέπει νὰ ἐκλέγεται—ὅπως ἱκανοποιηθῇ ἡ ματαιοδοξία αὐτοῦ. Ἡ ἐκκλησία, ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ ψηφίζῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους, θὰ ἐπίστευεν, ὅτι ἡ Κεφαλὴ αὐτῆς θὰ ἐψήφισεν.

Δέον ὅμως νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα συμβουλὴν τινα, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν πρεσβυτέρου τινός, ἐνθα οὐδείς εὐρίσκεται κατάλληλος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ὡς μὴ κατέχων τὰς ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καθορισθείσας πρὸς τοῦτο ιδιότητας, διότι εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ. ὑπάρχωσι πρεσβύτεροι, παρὰ νὰ ὑπάρχωσι καὶ νὰ εἶναι ἀκατάλληλοι. Ἐν τῷ μεταξύ δέ, ἕως ὅτου ἤθελεν εὐρεθῆναι κατάλληλος τις ἀδελφός διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἃς γείνωνται αἱ συναθροίσεις κατ' ἀνεπίσημόν τινα τρόπον χρησιμοποιοῦντες τὴν Γραφὴν ὡς κείμενον, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ρῶσσελ ἀντιπροσωπευτικῶς παρόντα ὡς διδάσκαλον, διὰ τῶν Τ ὁ μ ω ν, καὶ τῆς Σ κ ο π ι ᾱ ς,—ὡς ἐκλελεγμένον πρεσβύτερόν σας, ἐὰν θὰ ἐπροτιμᾶτε οὕτως. Πᾶσα ἐρώτησις σχετιζομένη πρὸς τὴν πρόοδον ἡμῶν, καὶ ἱκανὴ ὅπως τύχῃ Γραφικῆς τινης ἀπαντήσεως, εὐχαρίστως θέλει τύχῃ ἀπαντήσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἐὰν ἀπευθυνθῇτε πρὸς αὐτόν διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΕΚΛΕΞΗ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΠΩΣ

Μόνον ἡ Ἐκκλησία, (τὸ σῶμα—ἄρρενές τε καὶ θήλεις), τὰ νέα κτίσματα, δύνανται νὰ ὧσιν ἐκλογεῖς, ἢ νὰ ἔχωσι ψῆφον. Ὁ

γενικὸς ὁμῶς, «οἶκος τῆς πίστεως»,—πιστοὶ οἵτινες δὲν ἀφιερωθῇσαν, οὐδὲν ἔχουσι νὰ κάμωσι πρὸς τοιαύτην τινα ἐκλογὴν, διότι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τὸ ὁποῖον ἀναζητεῖται, διὰ τοῦ «σώματος» αὐτοῦ, δι' ἐκείνων οἵτινες κατέχουσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐκ τοῦ ἀφιερωμένου σώματος πρέπει νὰ ψηφίζωσι, καὶ οἷοσδήποτε ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ ὀνομάσῃ τοὺς ὑποψηφίους εἰς τινα γενικὴν συνάθροισιν, ἣτις θὰ συνέλθῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον—κατὰ προτίμησιν,, μίαν ἑβδομάδα ἐνωρίτερον πρὸ τῆς ψηφοφορίας,, οὕτως ὥστε νὰ παρασχεθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς σκέψιν. τινὲς προτιμῶσιν ὅπως ἡ ψηφοφορία γίνεται διὰ ψηφοδελτίων, οὕτως ὥστε πάντες νὰ εἶναι περισσότερον ἐλεύθεροι ὅπως ἐκφράσωσι τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἐκλογὴν. Ἡμεῖς ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἐὰν πλεονέκτημά τι ἐνυπάρχῃ εἰς πτὴν μέθοδον ταύτην, τοῦτο ἀντισταθμίζεται ὑπὸ τινος μειονεκτήματος, δηλαδὴ καταστρέφεται ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξις, καθὼς καὶ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ χαρακτῆρος, ὅστις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἀποστολικῆς μεθόδου τῆς «χειροτονίας», τῆς ἐπεκτάσεως τῶν χειρῶν. Ἐκαστος πρέπει νὰ μάθῃ νὰ εἶναι ἀμερόληπτος καὶ εὐθύς, καίτοι συγχρόνως πρέπει νὰ εἶναι ἀγαπητὸς καὶ εὐγενής. Ἡ ψηφοφορία δεόν νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι εἶναι ἐκλογὴ τοῦ Κυρίου,—ἐκφραζομένη ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματός του, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἱκανότητος των, ὅπως διακρίνωσι τοῦτο.

Οὐδεὶς ἔχει τὴν ἐλευθερίαν ὅπως ἀποφύγῃ δι' ὑπεκφυγῶν τὸ καθήκον τοῦτο, οὔτε νὰ εὐνοῇ τὸν ἓνα περισσότερον τοῦ ἄλλου, ἐκτὸς ἐὰν πιστεύῃ ὅτι οὗτος ἔχει καὶ ἐκδηλοῖ τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου.

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟΝ ΠΛΕΙΟΝΟΨΗΦΙΑ.

Εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου, ἡ ἀπλῆ πλειονοψηφία, ἡ φωνὴ τῆς πλειονοψηφίας ἀποφασίζει, ἀλλὰ προφανῶς ὁμῶς τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συμβαίνει, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου ἢ σώμα αὐτοῦ. Μᾶλλον δὲ καθόσον τοῦτο θὰ ἦτο δυνατόν, πρέπει νὰ ἐπικρατῶσιν οἱ ὄροι τοῦ ὀρκωτοῦ δικαστηρίου, καὶ νὰ ἐπιζητῇται παμψηφὴς ἐτυμηγορία, ἢ ἀπόφασις. Ὁ ἀδελφός, ὅστις ἔλαβε ἀπλῆν τινα πλειονοψηφίαν κατὰ τὴν ἐκλογὴν, μετὰ δυσκολίας πρέπει νὰ ἀπεκδέχεται τοῦτο, ὡς «ἐκλογὴν Κυρίου». Ἐτερός τις ὑποψήφιος, δυνάμενος νὰ ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ὑποστήριξιν πάντων, ἢ σχεδὸν πάντων, πρέπει νὰ ἀναζητῇται κατόπιν ἀλλεπαλλήλων ψηφοφοριῶν, ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, ἕως ὅτου οὗτος εὐρεθῇ, ἢ ἐγκαταλειφθῇ τὸ ζήτημα, ἢ ἅς συμφωνήσωσι. πάντες ἐπὶ τῶν δύο ἢ τριῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων ἐκλεγέντων, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσι διαδοχικῶς, καὶ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς ιδέας πάντων.

Ἐὰν ὁμῶς ἐπικρατῇ θερμὴ ἀγάπη διὰ τὸν Κύριον καὶ τὴν

Ἀλήθειαν, μετὰ προσευχῆς πρὸς καθοδηγίαν, καὶ ἐὰν ἐπικρατῇ ἡ διάθεσις ὅπως προλαμβάνωμεν νὰ τιμῶμεν ἀλλήλους, ἐκεῖ ἔνθα τὰ τάλαντα εἶναι ἴσα κατὰ τὸν βαθμὸν, τότε θὰ ἀνομολογηθῇ παρὰ πάντων γενικῶς, ὅτι εἶναι πολὺ εὐκόλον ὅπως πάντες ἔχωσι τὴν αὐτὴν κρίσιν, σχετικῶς πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

«Μηδὲν γενέσθω κατ' ἐρίθειαν, ἢ κενοδοξίαν». Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης». —Φιλιπ. 6' 3. Ἐφεσ. 8' 3.

Ἡ ἰδίᾳ τάξις δέον νὰ ἐπικρατῇ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλογὴν βοηθῶν, ὀνομαζομένων διακόνων ἢ διακονισσῶν, τῶν ὁποίων ἡ φήμη ἢ ἀγαθὴ, πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς κατάλληλος ιδιότης πρὸς τοῦτο. (Α' Τιμοθ. γ' 8-13). Οὗτοι δέον νὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ πᾶσαν ἀπαιτουμένην ὑπηρεσίαν—καὶ πρέπει νὰ κατέχωσιν, ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ιδιότητος τῶν πρεσβυτέρων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς περὶ τὸ διδάσκειν ἱκανότητος, καὶ τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ.

Καθὼς ἔχομεν παρατηρήσῃ ἤδη, οἱ πρεσβύτεροι πιθανὸν νὰ ἔχωσιν ἰδιαίτερα χαρίσματα καὶ ιδιότητας ἕκαστος, κατὰ μίαν ἢ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν—τινὲς δηλαδὴ πιθανὸν νὰ εἶναι ἔξοχοι εἰς τὸ προτρέπειν τοὺς ἄλλους, ἄλλοι εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἕτεροι εἰς τὸ προφητεῖν, ἢ τὴν ζητορικὴν, ἄλλοι ὡς εὐαγγελισταί, εἰς τὸ νὰ ἐπισύρῃσι τὴν προσοχὴν τῶν ἀπίστων, ἄλλοι δὲ ὡς ποιμένες, ἔχοντες τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ποιμνίου, διὰ τὰ διάφορα αὐτοῦ συμφέροντα, ἐπιτόπια ἢ γενικά. Ἡ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου προσφώνησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παρέχει ἡμῖν γενικὴν ἄποψιν καὶ ἰδέαν τῆς διακονίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἕκαστον ἄτομον πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ προσοικειώσῃ τὰ τάλαντά του, ὡς οἰκονόμος. Οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶναι ἄξιοι μεγάλης προσοχῆς καὶ μετὰ προσευχῆς ἐξετάσεως ἐκ μέρους πάντων ἐκείνων οἵτινες δέχονται τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρεσβυτέρου εἰς οἶκον—ποτε διαμέρισμα τοῦ ἔργου. «Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐνῷ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους (ἡ λέξις κακῶς θεωρεῖται ὡς σημαίνουσα τοὺς σημερινούς δεσπότης), διὰ νὰ ποιμαίνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ». (Πράξ. κ' 28). Βεβαίως οἱ πρεσβύτεροι πρῶτον πάντων πρέπει νὰ ἀγρυπνῶσιν ἐφ' ἑαυτῶν, ἵνα μὴ ἡ μικρὰ τιμὴ τῆς θέσεώς των τοὺς καταστήσῃ ὑπερηφάνους καὶ δεσποτικούς, καὶ ἵνα μὴ ἀναλάβωσιν ἐφ' ἑαυτῶν τιμὰς καὶ ἐξουσίας, ἀνηκούσας εἰς τὴν Κεφαλὴν,—τὸν Ἀρχιποιμένα. «Θέλει βοσκήσῃ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ὡς ποιμήν». (Ἡσα. μ' 11). Ὅταν λοιπὸν ἐκλέγεται τις ὡς πρεσβύτερος, τοῦτο γίνεται, ἵνα

ἀντιπροσωπεύη τὸν Ἀρχιποιμένα—ἵνα δύναται νὰ εἶναι τὸ ὄργανον ἡ ὁ ἀγωγὸς διὰ μέσου του ὁποίου ὁ μέγας Ποιμὴν τοῦ ποιμνίου, θὰ διαβιβάσῃ εἰς τοὺς ἰδικούς Του «τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ» «νέα τε καὶ παλαιά».

«Οὐαὶ εἰς τοὺς ποιμένας, τοὺς φθείροντας καὶ διασκορπίζοντας τὰ πρόβατα τῆς βοσκῆς μου! Λέγει Κύριος. Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, κατὰ τῶν ποιμένων, οἵτινες ποιμαίνουσι τὸν λαόν μου. Σεῖς διεσκορπίσατε τὰ πρόβατά μου, καὶ ἐκδιώξατε αὐτά, καὶ δὲν ἐπεσκέφθητε αὐτά, ἰδοὺ ἐγώ, θέλω ἐπισκεφθῆ ἑφ' ὑμᾶς τὴν κακίαν τῶν ἔργων ὑμῶν λέγει Κύριος....

«Καὶ θέλω καταστήσῃ ποιμένας ἐπ' αὐτά, καὶ θέλουσι ποιμαίνῃ αὐτά, καὶ δὲν θέλουσι φοβηθῆ πλεόν, οὐδὲ τρομάξῃ, οὐδὲ ἐκλείψῃ». — Ἱερεμίας κγ' 1,2,4.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΥ

τΜὴ ἀμέλει τοῦ ἔν σοι χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας (προορρήσεως), μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ προέδοντερίου (τῶν συνηθροισμένων πρεσβυτέρων)» — Α' Τιμ. δ' 14.

«Τοὺς ὁποίους (τοὺς ἔξ διακόνους τοὺς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκλεγέντας) ἔστησαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων, καὶ προσευξάμενοι, ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας». — Πράξ. στ' 6.

«Ἐν Ἀντιοχείᾳ, κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν.... εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, Ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν τε Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον, εἰς τὸ ἔργον ὃ προτεκέκλημαι αὐτούς. Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι, καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς, ἀπέλυσαν». — Πράξεις ιγ' 1-3.

«Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἄλλοτρίαις». — Α' Τιμ. ε' 22.

«Καὶ ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευον, (ἐκήρυττον).» — Πράξ. ιθ' 6.

«Τότε ἐπετίθουν (οἱ ἀπόστολοι) τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐλάβανον πνεῦμα ἅγιον». — Πράξ. η' 17-19

«Ἀναζωπύρει τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστὶν ἐν σοί, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου». — Β' Τιμ. α' 6.

Καὶ οὕτως ἔχομεν συνηθροισμένην ἐνώπιον ἡμῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, τὴν ἐμπνευσμένην μαρτυρίαν, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς νέας κτίσεως. Εἰς τὰ τρία τελευταῖα χωρία, καταφαίνεται ὅτι ἡ μετάδοσις τῶν «χαρισμάτων» ἦτο κοινὴ εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν. Αἱ Ἀποστολικαὶ χεῖρες ἐπετίθεντο οὕτως ἐπὶ πάντων τῶν ἀφιερωμένων πιστῶν καὶ χάρισμά τι ἢ περισσότερα χαρίσματα ἐπηκολούθουν, — «γλῶσσαι», κλπ. «Μέ-

τρον τι τοῦ πνεύματος δίδεται πρὸς τὸ συμφέρον ἐκάστου». (*) Τὰ πρῶτα τέσσαρα χωρία, δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι μίαν ὁμοταξίαν, μιᾶς γενικῆς διδασκαλίας, δηλ. ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, καὶ καθιερώσεως, — ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ ὡς σημεῖον ἀδείας ἢ ἐξουσίας μετὰ κύρους.

(1) Ὁ Τιμόθεος, τὸ υἱοθετηθὲν «τέκνον» τοῦ Παύλου ἐν τῇ διακονίᾳ, εἶχεν ἤδη βαπτισθῆ, καὶ λάβῃ χάρισμά τι τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (ιδεὲ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν) ὅταν μετέβαινε μετὰ τοῦ Παύλου εἰς Ἱερουσαλήμ. (Πράξ. κα' 15-19). Ἀναμφιβόλως δέ, ἐκεῖ καὶ τότε, «ὁ Ἰάκωβος καὶ πάντες οἱ πρεσβύτεροι» οἱ Ἀποστολικοὶ πρεσβύτεροι, ἀνεγνώρισαν τὴν καθιέρωσιν τοῦ Τιμοθέου, καὶ τὴν στενὴν υἱοθεσίαν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Παύλου, καὶ ἠνωμένως ἠυλόγησαν αὐτόν, ἐπιθέσαντες τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπ' αὐτόν, πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἐπιδοκιμασίας των, ἣ δὲ ἀφήγησις ὑπαινίσσεται, ὅτι οὗτοι πράγματι ἔπραξαν οὕτως, ὄχι κατὰ κοινὴν τινα σηνήθειαν, ὄχι πρὸς πάντας τοὺς συντρόφους τοῦ Παύλου, ἀλλὰ διὰ «προφητείας» — ὅπερ σημαίνει ὅτι οὗτοι καθωδηγήθησαν ὅπως πράξωσι τοῦτο διὰ τινος προορρέσεως ἢ καθωδηγίας ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου.

(2) Ἐρχόμενοι εἰς τὸ δεύτερον χωρίον, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ διάκονοι ἐκεῖνοι δὲν εἶχον ἐντολήν, ἢ ἐξουσίαν ὅπως κηρύττωσιν, διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων, διότι δὲν ἐξελέγησαν διὰ νὰ ὧσι κήρυκες, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετῶσι τραπεζίαις. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἔνεκα τοῦ χρίσματος τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὅπερ ἦτο ἐπ' αὐτῶν, οὗτοι εἶχον πλήρη ἐξουσίαν νὰ κηρύττωσιν ἀναλόγως πρὸς τὰ τάλαντά των καὶ τὰς εὐκαιρίας αὐτῶν. Καὶ εὗρίσκουεν τὸν Στέφανον, ἓνα ἐκ τῶν διακόνων τούτων, ἄνευ οἰασδῆποτε ἐπισήμου ἀδείας, ἢ πτυχίου, ἢ ἄλλης τινὸς χειροτονίας ἐκ μέρους τινός, νὰ κηρύττῃ μετὰ τοιοῦτου ζήλου, ὥστε νὰ γείνῃ ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Κύριον, ὅστις ἐπεσφράγισε τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ μαρτυρίαν διὰ τοῦ αἵματός του. Ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν προφανῶς λοιπὸν ἐσήμαινεν ἀπλῶς τὴν Ἀποστολικὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ εὐλογίαν.

(3) Ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα, δὲν ἦτο ἄδεια πρὸς τὸ κηρύττειν, διότι οὗτοι εἶχον ἤδη ἀναγωνισθῆ ἐπὶ ἓν ἡδὴ καὶ πλέον ἔτος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἀμφότεροι ἐκήρυττον ἀλλαχοῦ προηγουμένως. (Παράβαλλε Πράξ. θ' 20-29, ια' 26). Ἡ ἐπίθεσις ἐκείνη τῶν χειρῶν ἐσήμαινε μόνον τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀναλάβωσιν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας — καὶ ὅτι ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας εἶχε συνδεθῆ πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ πιθανῶς νὰ κατέβαλε τὰς δαπάνας ἢ ἐκκλησίᾳ αὕτῃ.

(*) Ἰδεὲ Τόμος Ε' Κεφάλαιον Η'.

(4) Ἐνταῦθα ὁ Ἀπόστολος ὑπαινίσσεται, ὅτι ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ Τιμοθέου ἐπὶ τινος ἄλλου συναδέλφου, συνεργάτου ἐν τῷ ἀμπελῶνι, θὰ ἐσήμαινε τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ, ἢ ἀναγνώρισιν, οὕτως ὥστε, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπέβαινεν ὑπὸ τινα ἔποιν διεστραμμένος, ὁ Τιμόθεος θὰ συμμετεῖχεν εἰς τὸ ἐλάττωμα ἐκείνου. Ἐπρεπε λοιπόν, καθόσον θὰ ἦτο δυνατόν, νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι δὲν παρεῖχε τὴν ὑποστήριξιν του διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἐκείνων οἵτινες θὰ ἐπέφερον ζημίας εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ Κυρίου, εἴτε ἡθικῶς εἴτε δογματικῶς.

Οὐδεὶς τοιοῦτος κίνδυνος πρέπει νὰ ὑπάρχη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναπτύσσεται μεγάλη προφύλαξις εἰς τὴν παράδοσιν συστατικοῦ τινος γράμματος, ἢ διὰ τὴν δημοσίαν ὑποστήριξιν τῆς εὐδοκίμησης τοῦ κοινου. Ἡ ἰδία δὲ συμβουλὴ εἶναι ἐπίσης κατάλληλος πρὸς πάντα τὸν λαόν τοῦ Κυρίου, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμόν τῆς ἐπιρροῆς καὶ ἐπιδρόσεως αὐτῶν. Οὐδὲν ἐπίσης ἐνυπάρχει εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, τὸ ὁποῖον νὰ ὑπαινίσσεται, ὅτι ἐξηρτάτο τις ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ Τιμοθέου, πρὶν ἢ οὗτος λάβῃ τὸ δικαίωμα τοῦ κηρύττειν, διότι τὸ δικαίωμα ἐκεῖνο, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἱκανότητα ἐκάστου, παρεχωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς πάντας ὅσοι ἐλάμβανον τὸ χρίσμα τοῦ ἁγίου πνεύματος.

ΕΜΜΙΣΘΟΝ ΙΕΡΑΤΕΙΟΝ

Ἡ συνήθεια τῆς ὑπάρξεως ἐμμίσθου ἱερατείου, ἥτις εἶναι ἤδη τόσοσιν κοινὴ, καὶ θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἀναπόφευκτος καὶ ἀπαραίτητος, δὲν ἦτο ἐν χρήσει εἰς τὴν πρώτην ἐκκλησίαν. Ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ οἱ παρ' αὐτοῦ ἐκλεγέντες δώδεκα, καθόσον εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν ἐμπνευσμένων ἀφηγήσεων, ἦσαν πτωχοί, — ἐκτὸς ἴσως τοῦ Ἰακώβου, Ἰωάννου καὶ Ματθαίου. Συνειθισμένοι ἐκ τῶν πρὸς τοὺς Λευίτας ἐκουσίων αὐτῶν προσφορῶν, οἱ Ἰουδαῖοι, προφανῶς ἐπεξέτεινον τὴν συνήθειαν ταύτην, πρὸς πᾶν τὸ ἔχον θρησκευτικὴν χροιάν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο αὐτοῖς ὡς παρὰ Θεοῦ προερχόμενον. Οἱ μαθηταὶ εἶχον γενικόν τινα ταμίαν, τὸν Ἰούδαν (Ἰωάν. ιβ' 6, ιγ' 29), καὶ προφανῶς οὐδὲν ἔλειπεν εἰς αὐτούς, καίτοι εἶναι ἕξ ἴσου φανερόν, ὅτι οὐδέποτε ἐζήτων ἐλεημοσύνην. Οὐδεὶς τοιοῦτος ὑπαινιγμὸς ἀναφέρεται ὡς περιεχόμενος ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Οὗτος ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Πατρὸς. Ἐντιμοὶ δὲ γυναῖκες τινες διηκόνουν αὐτῷ (καὶ τοῖς ἰδίῳ αὐτοῦ) ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν αὐταῖς. — Ἰδὲ Ματθ. κζ' 55, 56. Λουκ. η' 2, 3.

Ἐὰν οἱ λόγοι καὶ αἱ παραβολαὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἦσαν συνυφασμένοι μὲ ἐκκλήσεις διὰ χρήματα, τὸ τοιοῦτον θὰ ὑπενόμεινε τὴν ζωὴν τῶν λόγων καὶ τῶν παραβολῶν αὐτοῦ. Οὐδὲν ἕτερον προσελκύει τὴν προσοχὴν ἡμῶν περισσότερον, ὅσον ἡ καταφανὴς ἀφι-

λοκέρδεια τοῦ Κυρίου καὶ πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰδιαίτερος ἐκλεγέντων, τοῦ Ἰούδα ἀποτελοῦντος τὴν μόνην ἐξαίρεσιν, τοῦ ὁποῖου ἡ φιλαργυρία τοῦ ἐστοίχισε τὴν πτώσιν αὐτοῦ. (Ἰωάν. ιβ' 5,6). Ἡ πρὸς τὸ χρημα ἀγάπη, ἡ ἐπίδειξις, καὶ τὸ ἐπαιτητικὸν σύστημα τῆς Βαβυλῶνος σήμερον, εἶναι ὁ λόγος τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς ἐπιρροῆς· ἡ δὲ ἔλλειψις τοῦ πνεύματος τούτου μεταξὺ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου σήμερον, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρώτην ἔλευσιν, ὁμιλεῖ λίαν εὐνοϊκῶς πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀναγινώσκουσιν τούτους ὡς ζῶσας ἐπιστολάς, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκτιμῶσι τελείως τὰς διδασκαλίας αὐτῶν. Κατὰ λίαν δὲ ἀξιοθαύμαστον τρόπον, ὁ Κύριος ἐπρομήθευσε τοιοῦτοτρόπως· διὰ τὸ ἔργον τοῦ «θερισμοῦ» αὐτοῦ, χωρὶς νὰ γείνη οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἔκκλησις διὰ χρήματα, πιστεύομεν δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ μεταβληθῇ ἡ μέθοδος αὐτῇ, διότι πιστεύομεν ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα καὶ ὁ νοῦς τοῦ Κυρίου.

Οἱ φιλοδοξοῦντες τὴν εὐμάρειαν τοῦ κόσμου, καὶ τὸν πλοῦτον, ἅς ἀναζητήσωσι ταῦτα εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ ἐμπορίου, ἢ εἰς τὰ ἐπικερδῆ ἐπαγγέλματα· οὐδεὶς ὅμως ἅς γείνη διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὑπ' ἄλλου τινος ἐλατηρίου κινούμενος, εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ ἐλατηρίου τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἀγάπης, ἥτις αἰσθάνεται χαρὰν θυσιάζουσα τὴν ἀνάπαυσιν, πλοῦτον καὶ τιμὰς ἀνθρώπων, — ὄχι μετὰ γογγυσμῶν, ἀλλ' ἐκ καρδίας. Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἡ κατ' ὄνομα χριστιανωσύνη ἐγένετο μεγάλη καὶ κοσμική, οἱ δὲ ὑπηρετῶνται αὐτῆς τιμῶνται διὰ τῶν τίτλων, Αἰδέσιμος, Αἰδεσιμώτατος, Παναγιώτατος, καὶ Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας· συμφώνως δὲ πρὸς τὰς τιμὰς ταύτας καὶ τοὺς τίτλους, συμβαδίζουσι καὶ οἱ μισθοί — ὄχι ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱερέως, ἀλλὰ ἐπὶ ἐμπορικῶν βάσεων, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ, εἰς τὸ προσελκύειν μεγάλας συναθροίσεις, καὶ τοὺς πλουτοκράτορας. Τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα ἐπηκολούθησεν—«Οἱ ἱερεῖς διδάσκουσιν ἐπὶ μισθῷ, καὶ οἱ προφῆται μαντεύουσιν ἐπὶ ἀργυρίῳ, καὶ ἐπαναπαύονται ἐπὶ τὸν Κύριον λέγοντες: Δέν εἶναι ὁ Κύριος ἐν μέσῳ ἡμῶν; Κακὸν δὲν θέλει ἐλθεῖ ἐφ' ἡμᾶς». «Οἱ φύλακες αὐτοῦ εἶναι τυφλοὶ, πάντες χωρὶς νοήσεως, πάντες κύνες ἄλαλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑλακτῇσωσι, κοιμώμενοι κοιτόμενοι, ἀγαπῶντες νυσταγμόν· Ναί, κύνες ἀδηφάγοι. Οἵτινες δὲν γνωρίζουσι χορτασμόν, καὶ ποιμένες οἵτινες δὲν γνωρίζουσι σύνεσιν· Πάντες εἶναι ἐστραμμένοι πρὸς τὴν ὁδὸν αὐτῶν, (τὸ συμφέρον) ἕκαστος εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ (τὴν ἀπόχρωσιν) διὰ τὸ κέρδος αὐτῶν». «Ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν (χάριν τοῦ ἐπαίνου τῶν ἀνθρώπων), καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσι, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται». — Ἡσαΐας νστ' 10 Μιχ. γ' 11. Φιλ. γ' 2. Β' Τιμ. δ' 3,4.

Τινὲς πιθανὸν νὰ νομίσωσιν, ὅτι ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα ταῦτα

πρέπει ν' ἀποφεύγωνται — δηλ. μισθοὶ καὶ αἱ ἀμισθίαι—καὶ πιθανὸν νὰ ἀναφέρωσι καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου· «Ἄξιός ὁ ἐργατῆς τῆς τροφῆς αὐτοῦ», καθὼς καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου· «Ἐὰν ἐσπείραμεν εἰς ὑμᾶς τὰ πνευματικά, εἶναι μέγα, ἐὰν ἡμεῖς θερίσωμεν τὰ σαρκικά σας;» Ἐν τούτοις δέον νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι αἱ ἰσχυραὶ αὗται διακηρύξεις τῶν Γραφῶν δὲν ἀναφέρονται εἰς ἡγεμονικοὺς μισθοὺς, ἀλλ' εἰς τὰς ἀπλᾶς μόνον ἀνάγκας. Τοῦτο δὲ ἐξεικονίζεται διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ ἐξῆς χωρίου ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, «Οὐ φιμώσης βοῦν ἀλοῶντα». Ὁ βοὺς ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ προμηθεύεται διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ ἀλλ' ὄχι καὶ περισσότερον. Ὁ Ἀπόστολος προμηθεύει ἡμῖν τὴν κλεῖδα τῆς ἐπιτυχοῦς αὐτοῦ διακονίας, λέγων: «Οὐ καταναρκῆσω ὑμῶν, (δὲν θὰ ἐπιβαρύνω ὑμᾶς), Οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν ἀλλ' ὑμᾶς.... Ἐγὼ δὲ ἡδιστα δαπανήσω, καὶ ἐκδανηθῆσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν, ἥττον ἀγαπῶμαι». — Β' Κορινθ. ιβ' 14, 15.

Ἡ ἐπακολούθησις ἡμῶν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ὁδηγεῖ ἡμᾶς βεβαίως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν μισθῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἐπακολούθησις ἡμῶν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ πρωτίστου Αὐτοῦ ἀποστόλου τοῦ Παύλου. Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀφοῦ μᾶς δεικνύει, ὅτι τὸ ζητεῖν ἐπίγειον ἀνταμοιβὴν διὰ τὰς πνευματικὰς ὑπηρεσίας, κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ᾔτο παραβίασις τῆς δικαιοσύνης, διηγεῖται ἡμῖν τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ πορείαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα, αὐτοὶ γινώσκετε, ὅτι ταῖς χρεαῖς μου καὶ καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες (μου) αὗται. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριον ἐστὶ μᾶλλον τὸ διδόναι ἢ τὸ λαμβάνειν». — Πράξ. κ' 33-36.

«Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ (ἐφ' ὑμῶν, ὥστε νὰ σᾶς ζητήσωμεν τὰ ἀναγκαῖα, πρὸς ἀνταλλαγὴν πρὸς τὰ πνευματικά) ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ». — Α' Κορινθ. θ' 12.

«Καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθεὶς, οὐκατενάρκησα οὐδενός, τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλθόντες ἀπὸ Μακεδονίας (ἐκουσίως)». — Β' Κορινθ. ια' 9.

Αἱ ἐλευθερίαι ἡμῶν εἶναι ἀκριβῶς αἱ αὐταί, πρὸς τὰς τῶν Ἀποστόλων, σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἡ δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀφοσίωσις ἡμῶν, πρέπει νὰ μᾶς ὁδηγῇ ὅπως ἀκολουθῶμεν εἰς τὰ βήματα αὐτῶν, τόσον εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅσον καὶ εἰς πάντα τὰ ζητήματα. Ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ συνεργᾶται αὐτῶν, οἵτινες ἐταξείδευον, καὶ ἀφιέρουν ὁλόκληρον τὸν

χρόνον αὐτῶν εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἀληθείας, ἐδέχοντο ἐκουσίας προσφορὰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξόδων αὐτῶν· καὶ καθὼς ἤδη ἐδείξαμεν, ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα, ὅποτε οὗτοι ἦσαν ἔτοιμοι διὰ νὰ ἀναχωρήσωσι διὰ τὴν πρώτην ἱεραποστολικὴν αὐτῶν ὁδοιπορίαν, φαίνεται νὰ σημαίνει, ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐγένετο ὑπεύθυνος διὰ τὰ ἔξοδα αὐτῶν, καὶ συμμετέσχεν ἀναλόγως εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν· ἀκριβῶς καθὼς καὶ ἡμεῖς πάντες ἤδη, ὡς Σίλλλογος τῆς Σκοπιᾶς τοῦ Πύργου, ἀνελάβομεν τὴν ἀποστολὴν τῶν «Πίλγκριμς», γενόμενοι ὑπεύθυνοι διὰ τὰ ἔξοδα αὐτῶν.

Οὐδεὶς ὑπαινιγμὸς ὑπάρχει, εἴτε ἄμεσος, εἴτε ἔμμεσος, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι οἱ ὑπηρετοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν κατ' οἶκον, ἐλάμβανον εἴτε μισθόν, εἴτε τὰ ἔξοδα αὐτῶν· πιστεύομεν δὲ, ὅτι θέλει γενικῶς ἀνευρεθῇ ὡς ἐπωφελὲς δι' ἐκάστην ἐπιτόπιον ἐκκλησίαν, ὅπως χρησιμοποιεῖ τὰς ἐκουσίους ὑπηρεσίας τῶν ἰδίων ἐαυτῆς μελῶν—ὀλίγων ἢ πολλῶν, μεγάλων ἢ ἀσημάντων. Ἡ Γραφικὴ δὲ αὕτη μέθοδος, ἀποβαίνει λίαν ἐπωφελὴς εἰς ἡμᾶς, διότι τείνει εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς πάντα τὰ διάφορα μέλη, ὅπως ἐξασκῶσι τὰ πνευματικὰ αὐτῶν χαρίσματα, καὶ νὰ καθοδηγήσῃ πάντας ὅπως ἀποβλέπωσιν εἰς τὸν Κύριον, ὡς τὸν πραγματικὸν αὐτῶν Ποιμένα περισσότερον, παρ' ὅσον ἡ μέθοδος τῶν μισθῶν. Καθόσον δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων τὰ προνόμια διδασκάλων θὰ αὐξάνῃ, ἃς ἀπομιμώμεθα καὶ ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας—καὶ ἃς ἀποστέλλωνται τινὲς ὡς ἱεραπόστολοι, πωληταὶ βιβλίων, πίλγκριμς, κλπ.

Ἐν τούτοις ὅμως, ἐάν συνάθροισίς τις νομίξῃ, ὅτι ὁ ἄγρος τῆς δράσεώς της εἶναι μέγας, καὶ ὅτι ἀδελφός τις θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἐπωφελῶς ἅπαντα τὸν χρόνον αὐτοῦ πρὸς διακονίαν εἰς ταύτην, καὶ εἰς Εὐαγγελικὸν ἔργον, καὶ ἐὰν οὗτοι ἐκονδῶς προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ χρήματα διὰ τὰ ἔξοδά του, δὲν γνωρίζομεν οὐδὲν Γραφικὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀποδοχὴν τούτων. Ἀμφότεροι ὅμως, ὃ τε ὑπηρετῶν πρεσβύτερος, καὶ ἡ ὑποστηρίζουσα τοῦτον Ἐκκλησία πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι τὸ παρεχόμενον ποσὸν δὲν ὑπερβαίνει τὰ λογικὰ ἔξοδα τῆς ζωῆς, διὰ τὸν ὑπηρετήν, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες καταλλήλως ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτοῦ. Ἀμφότεροι δ' ἐπίσης, δεόν νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἐξασκῶνται, πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνοι οἵτινες κατέχουσι τὰ χαρίσματα τοῦ πρεσβυτέρου· διότι ἄλλως τὸ πνεῦμα τῆς Βαβυλῶνος, τοῦ ἐκκλησιαστικισμοῦ πρέπει νὰ ὦμεν δέβαιοι ὅτι θὰ ἀναπτυχθῇ.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

—Ματθαίου ιη' 15-18—

Τὸ δικαίωμα τῆς διαπαιδαγωγήσεως, πειθαρχίας, δὲν εἶναι ἔργον τῶν πρεσβυτέρων μόνον, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν τις ἀνακαλυφθῇ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πλάνην ἢ εἰς τὴν ἁμαρτίαν τότε τὸ ὑποτιθέμενον σφάλμα αὐτοῦ πρέπει νὰ ὑποδειχθῇ εἰς τὸν διαπραΰξαντα τὸ σφάλμα μόνον παρ' ἐκείνου, ὅστις ἡδίκηθη ἐκ τούτου, ἢ ὑπὸ τοῦ μέλους ἐκείνου τὸ ὁποῖον πρῶτον ἀνεκάλυψε τὸ λάθος ἐκείνο. Ἐὰν δὲ ὁ ἐπιπληχθεὶς, ἀμελήσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, καὶ ἐξακολουθῇ εὐρισκόμενος ἐν τῇ πλάνῃ ἢ τῇ ἁμαρτίᾳ, τότε δύο ἢ τρεῖς ἀδελφοί, ἄνευ προκαταλήψεως τινος πρέπει νὰ παρακληθῶσιν ὅπως ἀκροασθῶσι τὴν ὑπόθεσιν, καὶ συμβουλεύσωσι τοὺς διαπληκτιζομένους. (Πρεσβύτεροι πιθανὸν νὰ προσκληθῶσιν ἢ νὰ μὴ προσκληθῶσι, τὸ πρεσβυτεριακὸν ὅμως αὐτῶν ἄξιωμα, δὲν πρέπει νὰ ἐπιπροσθέσῃ ἰσχὺν τινα, ἢ ἐξουσίαν, εἰς τὴν περιίπτωσιν ταύτην, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κρίσις αὐτῶν εἶναι ὠριμωτάτη, καὶ ἡ ἐπιρροή αὐτῶν, λίαν ἰσχυρά). Ἐὰν ἡ ἐπιτροπεία αὕτη ἀποφασίσῃ ὁμοφώνως ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς μέρους, τὸ ἕτερον μέρος δέον νὰ ἐνδώσῃ καὶ ἡ ὑπόθεσις νὰ λάβῃ τέλειον πέρας—ἡ διόρθωσις, ἡ ἀποκατάστασις τοῦ πράγματος, νὰ γείνη ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Ἐὰν δὲ τὸ ἓν μέρος ἐκ τῶν πρώτων διαπληκτισθέντων ἐπιμένει ἀκόμη ἐν τῇ ἐσφαλμένῃ αὐτοῦ πορείᾳ, τότε ἐκεῖνος ὅστις ὑπέβαλλε τὴν πρώτην κατηγορίαν, ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπιτροπείαν, κατὰ προτίμησιν ὅμως, πάντες ὁμοῦ, δύνανται τότε (ἀλλ' ὄχι βραδύτερον) νὰ ἐξασκήσωσιν τὸ προνόμιον αὐτῶν, ὅπως προσαγάγωσι τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θέλει καταδειχθῇ ὅτι οἱ πρεσβύτεροι ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, εἶναι κριταὶ τῶν μελῶν—τῆς ἀκροάσεως καὶ κρίσεως ἐπαφιεμένης εἰς τὸ ἐπιτόπιον σῶμα, ἢ ἐκκλησίαν.

Τῶν δύο προκαταρκτικῶν βημάτων ληφθέντων ἤδη (καθὼς ἄνωτέρω ὑπεδείξαμεν), τῶν γεγονότων πιστοποιηθέντων εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, καθῆκον αὐτῶν ἤδη εἶναι νὰ προσκαλέσωσι γενικὴν συνάθροισιν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τοῦ ἀφιερωμένου σώματος, ὡς **δικαστήριον**,—ὅπως ἀκούσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τῆς κεφαλῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ πρὸς Αὐτήν, νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ἡ ὑπόθεσις δὲ αὕτη τόσον καλῶς πρέπει νὰ διαλευκανθῇ, οἱ δὲ καταδικασθέντες πρέπει νὰ τύχωσι τοιαύτης γενναιοφροῦνος συμπεριφορᾶς ἐκ μέρους αὐτῶν, ὥστε ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ εἶναι ὁμόφωνος ἢ σχεδὸν ὁμόφωνος. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἐνότης τοῦ σώματος (τῆς ἐκκλησίας) θὰ διατηρηθῇ. Ἀκόμη δὲ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκ

κλησίας ἡ μετάνοια εἶνε δυνατή. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος σκοπὸς ἐκάστου βήματος τῆς διαδικασίας ταύτης, εἶνε ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ μετάνοια, καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις—ὅπως ἑξαχθῇ ἐκ τῆς πλάνης ὁ παραβάτης. Ἡ τιμωρία αὐτοῦ δὲν εἶναι ὅλος ὁ σκοπὸς τῆς διαδικασίας. Ἡ τιμωρία δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν, «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος». (Ρωμ. ιβ' 19). Ἐὰν δὲ ὁ ἀδικοπραγῆσας ἤθελε μετανοήσῃ εἰς ὅποιονδήποτε βῆμα τῆς διαδικασίας ταύτης, τὸ τοιοῦτον θὰ γείνη πρόξενον εὐχαριστιῶν καὶ ἀγαλλιάσεως εἰς πάντας οἵτινες κατέχουσι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, καὶ ὅχι εἰς τοὺς ἄλλους οἵτινες δὲν εἶνε μελὴ τοῦ σώματός του. — Ρωμ. η' 9.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐὰν ὁ παραβάτης ἀρνεῖται νὰ ἀκούσῃ (ὑπακούσῃ) τὴν ἀπόφασιν ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησίας, οὐδεμία ποινὴ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτόν, ἀλλ' οὔτε καὶ προσπάθεια πρέπει νὰ καταβληθῇ πρὸς τοῦτο. Τότε λοιπὸν τί; Ἀπλῶς τότε ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποσύρῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτῆς, καὶ μέρος, ἢ καὶ πάντα τὰ σημεῖα, ἢ ἐνδείξεις τῆς ἀδελφότητος. Ἐκτοτε δὲ ὁ ἔνοχος δέον νὰ θεωρῇται «ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης» — Ματθαίου ιη' 17.

Οὐδέποτε δέ, ἐν ταῖς διαδικασίαις ταύταις, τὰ σφάλματα ἢ αἱ πτώσεις τοῦ ἀδικήσαντος πρέπει νὰ γίνωνται δημόσιον κτήμα—κακολογοῦντες αὐτόν, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν Κύριον, τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' οὔτε πρέπει νὰ ὁμιλῶμεν τραχέως περὶ αὐτοῦ καὶ μετὰ τὸν ἀποχωρισμόν, ἀκριβῶς καθὼς δὲν ἐπικρίνομεν καὶ δὲν ὑβρίζομεν τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τοὺς τελῶνας, «μηδένα βλασφημεῖν» ἀλλὰ «ἐργαζώμεθα τὸ καλὸν πρὸς πάντας» (Τίτος γ' 2. Γαλ. στ' 10). Ἀγάπη εἶναι ἡ ἰδιότης ἐκείνη ἣτις ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς αὐστηροτέρας ὑπακοῆς εἰς τὰς δύο ταύτας τελευταίας ἀπαιτήσεις «πρὸς πάντας ἀνθρώπους· πόσον μᾶλλον λοιπὸν περισσότερον ἢ ἀγάπη δὲν θὰ ἐπιμένῃ, ὅπως «ἀδελφός» τις, συνάδελφον μέλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνον ἀδικηθῇ, ὑπὸ ψευδῶν, ἢ διεστραμμένων διακηρύξεων ἀλλὰ ἐμπροσθέντως, αἱ ἀδυναμίαι αὐτοῦ, ἢ τὰ σφάλματά του, ἢ αἱ ἁμαρτίαι αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς καλυφθῶσιν, ὅχι μόνον ἐκ μέρους τοῦ ἀσυμπαθοῦς κόσμου, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ «οἴκου τῆς πίστεως», καὶ παρ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας—ἕως ὅτου πλέον τὸ τελικὸν βῆμα, «νὰ εἴπωμεν αὐτό εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀπολύτως ἀναγκαῖον. Εἰς ἕκαστον δὲ βῆμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης θὰ ἐλπίζει ὅτι ὁ ἀδικήσας διατελῇ ὑπὸ παρεξηγήσεις τινας, καὶ θὰ προσεύχεται διὰ σοφίαν καὶ χάριν, ὅπως ὁ ἁμαρτωλὸς ἐπιστρέψῃ ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ τοιουτοτρόπως (πιθανόν) νὰ σωθῇ ψυχὴ ἐκ θανάτου. — Ἰάκ. ε' 20.

Ὡ, εἴθε τὸ ἅγιον πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, νὰ κα-

τοικῇ εἰς ἕκαστον μέλος τῆς ἐκκλησίας τόσον πλουσίως, ὥστε νὰ προξενῇ ἄλγος, ὅταν ἀκούῃ δυσφημητικὴν τινα διήγησιν περὶ τινος καὶ κυρίως διὰ τι συνάδελφον μέλος! Τοῦτο θὰ ἀπεμάκρυνεν ἀμέσως τὸ ἡμῖς τῶν προστριβῶν, ἢ καὶ περισσότερον. Ἡ συμμόρφωσις δὲ ἡμῶν πρὸς τὴν ἄνω μέθοδον, τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐγχαραχθεῖσαν, δὲν ἐπιφέρει, σ υ χ ν ἄ ς δοκιμασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνῶ οὕτως ἀπομακρύνονται αἱ πρὸς ἐχθροπάθειαν αἰτίαι, ἐγχαράσσει ἐπίσης σεβασμόν τινα διὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐκκλησίας, ὡς οὖσαν κρίσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰσακούεται, καὶ ὑπακούεται ἀναλόγως. Ἐξ ἄλλου δέ, ἐὰν ἡ τάξις καὶ ἡ ἀγάπη ἐπικρατῶσι τοιουτοτρόπως, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἕκαστος θὰ ζητῇ, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ «φροντίξῃ τὰ ἑαυτοῦ» καὶ ὅχι νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἢ νὰ τὸν διορθώσῃ, ἢ νὰ φέρῃ τὸ ζήτημα ἐνώπιον ἐπιτροπείας, ἢ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς μόνον ἐὰν τὸ ζήτημα εἶναι σπουδαιότατον, ὡς ἀφορῶν ἑαυτόν, ἢ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τὴν Ἀλήθειαν.

Ἀναμφισβητήτως, ἡ πλειονότης τῶν θλίψεων τῆς Ἐκκλησίας (ὅσον καὶ τῶν θλίψεων τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας) προέρχεται ὅχι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς διάπραξιν κακοῦ τινος, ὅχι ἐκ τινος κακοῦ, τὸ ὁποῖον διεπράχθη ἀκουσίως, ἀλλ' ἐκ παρεξηγήσεων, καὶ τοῦλάχιστον ἕνεκα παρεξηγήσεων τινῶν κατὰ μέρος τῶν τε ἐλαττηρίων καὶ τῶν προθέσεων. Ἡ γλῶσσα εἶναι ὁ γενικὸς διάβολος, καθῆκον δὲ καὶ μέρος τοῦ πνεύματος τοῦ σωφρονισμοῦ εἶναι νὰ θέσῃ χαλινὸν τινα ἐπὶ τῶν χειλέων, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκ τῆς ὁποίας ἐκπορεύονται ἀφιλάγαθα αἰσθήματα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐκφέρουσι τὰ χεῖλη, καὶ θέτουσι πῦρ εἰς πονηρὰ πάθη, καὶ συχνάκις ἀδικοῦσι καὶ ζημιοῦσι πολλούς. Ἡ νέα κτίσις,—ἡ Ἐκκλησία—ἔχει αὐστηρὰς ὁδηγίας ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου αὐτῆς καὶ Κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος. Τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῆς ἀγάπης, πρέπει νὰ πληροῖ αὐτούς, ὁσάκις μεταβαίνουν μ ό ν ο ι, ἰδιαιτέρως, πρὸς τὸ ἀδικῆσαν πρόσωπον, ἄνευ προηγουμένης μετὰ τινος συνεντεύξεως, ἢ ὁμιλίας. Μεταβαίνουν πρὸς αὐτόν, (ἢ πρὸς αὐτήν) ὅχι διὰ νὰ τὸν κάμωσι νὰ αἰσχυνθῇ διὰ τὴν διαγωγὴν του, ὅχι διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξωσιν, ἢ ἄλλως πως τὸν τιμωρήσωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν κατάπαυσιν τῆς ἀδικίας, καὶ ἐὰν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐπιτύχωσιν ἐπανόρθωσιν τινα τῆς ἤδη προσγενομένης ἀδικίας. Ἐὰν εἴπωμεν εἰς τοὺς ἄλλους περὶ τοῦ κακοῦ, ἢ προηγουμένως, ἢ μετὰ ταῦτα, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀγενές, ἀφιλάγαθον ἐναντίον πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν Λόγον τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν. Ἄλλ' οὕτε καὶ πρέπει νὰ ἀφηγηθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν, διὰ νὰ ζητῶμεν δῆθεν συμβουλὴν. Ἐχομεν τὴν συμβουλὴν τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς ἀκολουθήσωμεν αὐτήν. Ἐὰν δὲ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδιάζουσα, δυνάμεθα

νὰ ζητήσωσι τὴν συμβουλὴν τοῦ σοφωτέρου ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, ὑποβάλλοντες αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ ὑποθετικὴν τινα μορφὴν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ φανερώσωμεν τὴν πραγματικὴν δυσκολίαν, καὶ τὸν ἀδικοπραγήσαντα.

Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι σοβαρὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο δύναται νὰ περιορισθῇ μόνον διὰ τῆς προσωπικῆς ἐπικλήσεως πρὸς τὸν ἁμαρτίσαντα, εἴτε ἀκούσῃ οὗτος, εἴτε ἀρνηθῇ νὰ ἀκούσῃ—νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐὰν ὅμως τὸ δεύτερον βῆμα θεωρῆται ἀναγκαῖον, τότε οὐδεμία ἐξήγησις τῆς ὑποθέσεως πρέπει νὰ γείνῃ πρὸς ἐκείνους οἵτινες παρεκλήθησαν ὅπως συνδιασκεφθῶσιν, μέχρις ὅτου οὗτοι συναθροισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ κατηγοροῦντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου.

Καὶ τοιουτοτρόπως αἱ συκοφαντικαὶ «ὀμιλῖαι» θὰ ἀποφευχθῶσι καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἐπιτροπεία θὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν ἄνευ προκαταλήψεων, καὶ θὰ εἶναι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν νὰ συμβουλευσῇ ἀμφοτέρω τὰ μέρη μετὰ σωφροσύνης, διότι ἡ δυσκολία πιθανὸν νὰ εὐρίσκηται εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἢ πιθανόν, νὰ εὐρίσκηται αὕτη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κατηγοροῦντος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ κατηγορούμενος θὰ λάβῃ καλλίστην ἐντύπωσιν διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς, καὶ θὰ κλίνῃ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τοιούτων συμβούλων, ἐὰν ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ φαίνεται εἰς αὐτοὺς ἔξ ἴσου κακὴ. Εἴτε ὅμως ὑποχωρήσῃ, εἴτε δὲν ὑποχωρήσῃ ὁ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπείας θεωρηθεὶς, ὡς εὐρισκόμενος εἰς τὴν πλάνην ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀκόμη αὐστηρῶς ἰδιωτικὴ, καὶ οὐδεμία περὶ αὐτῆς ἀφήγησις πρέπει νὰ γείνῃ εἰς οὐδένα, ἕως ὅτου, ἐὰν αὕτη θεωρηθῇ ὡς ἀρκούντως σοβαρὰ, ἀχθῇ ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐκδώσῃ αὕτη τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόφασιν.

Τότε δὲ διὰ πρώτην φορὰν, ἐναπόκειται εἰς τοὺς ἁγίους καὶ μόνον καὶ καθ' ὅσον οὗτοι εἶναι ἁ γ ι ο ι, ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ εἶναι κοινὸν κτῆμα αὐτῶν, νὰ μὴ ἐπιθυμῶσι νὰ εἴπωσιν οὐδὲν περισσότερον τοῦ ἀναγκαίου εἰς οὐδένα, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀδυναμίαν, ἢ τὰς ἁμαρτίας τινός.

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πορισμάτων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἡ ὑπόθεσις ἐπαφίεται εἰς ἕκαστον ἄτομον, καὶ συνεπῶς ἕκαστος πρέπει νὰ διακρίνῃ τὸ δίκαιον τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ ποινὴ τῆς ἀποκοπῆς τῆς ἐπικοινωνίας σκοπὸν ἔχει ὅπως ἐπιφέρῃ διόρθωσιν ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ γίνεται κατὰ παραγγελίαν τοῦ Κυρίου.

Χρησιμεύει δὲ ὡς προφύλαξις τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅπως ἀποχωρήσῃ ἐκείνους οἵτινες βαδίζουσιν ἀτάκτως καὶ ὄχι κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀποχώρισις ὅμως αὕτη δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς διηνεκὴς ἀποχωρισμός, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον, ἕως ὅτου ὁ ἐπιπληχθεὶς κατανοήσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα αὐτοῦ, καὶ

ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ ἐπιφέρει τὰς ἀναλόγους ἐπιδιορθώσεις.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩΝ

«Κατὰ πρεσβύτερον κατηγορίαν μὴ παραδέχον, ἐκτὸς εἰμὶ ἐπὶ στόματος, δύο ἢ τριῶν μαρτύρων». — Α' Τιμοθ. ε' 19.

Ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ διακηρύξει ταύτῃ ἀναγνωρίζει δύο ἀρχάς. (1) Ὅτι ὁ πρεσβύτερος ἔχει ἤδη ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς συναθροίσεως, ὅτι κατέχει καλὸν καὶ εὐγενῆ χαρακτῆρα, καὶ ὅτι εἶναι ἐνθερμος θιασώτης τῆς Ἀληθείας, καὶ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεόν. (2) Ὅτι τοιαῦτα πρόσωπα, λόγῳ τῆς ἐξόχου αὐτῶν θέσεως, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θὰ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ὡς οἱ κύριοι στόχοι τῶν προσβολῶν αὐτοῦ, — ἀντικείμενα φθόνου, κακίας, μίσους καὶ ἐρίδων ἐκ μέρους τινῶν, ἀκριβῶς καθὼς ὁ Κύριος μᾶς προειδοποίησε περὶ τούτου, «Μὴ θαυμάζετε ἐὰν ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ», «γινώσχετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν», Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβούλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ (Ματθ. ι' 25. Α' Ἰωάν. γ' 13. Ἰωάν. ιε' 18.) Ὅσον πιστότερος καὶ ἰκανώτερος εἶναι ὁ ἀδελφός, τόσον περισσότερον σχεδὸν εἶναι εἰκὼν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ καὶ τόσον περισσότερον εἶναι κατάλληλος ἢ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς πρεσβύτερου. Ὅσον δὲ πιστότερος εἶναι ὁ πρεσβύτερος, τόσον περισσότερον πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχη ἐχθρούς — ὅχι μόνον τὸν Σατανᾶ καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσους ὁ Σατανᾶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ παραπλανήσῃ.

Οἱ λόγοι οὗτοι θὰ ἠδύναντο νὰ προφυλάξωσι τὸν πρεσβύτερον ἀπὸ τῆς καταδίκης τῶν λόγων οἵουδήποτε προσώπου, ἐὰν ἄλλως τε ἢ ζωὴ αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι συνεπής. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς φήμας, ἢ τὰς διαδόσεις δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν οὐδεμίαν προσοχήν, διότι οὐδεὶς ἀληθὴς σύντροφος συνάδελφος, γνωρίζων τοὺς κανόνας τοῦ Κυρίου (Ματθ. ιη' 15) θὰ ἠδύνατο νὰ διαδόσῃ φήμας, ἢ νὰ δίδῃ πίστιν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων οἵτινες καταπατοῦσιν οὕτως τὰς ὁδηγίας τοῦ Κυρίου. Ἵνα δὲ τύχωσιν ἀκροάσεως τινος οἱ κατήγοροι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἦσαν μάρτυρες. Καὶ ἐὰν ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες κατηγοροῦσιν, καὶ τότε ἀκόμη δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ὅπως ἀκούσωμεν τὴν ὑπόθεσιν, εἰμὶ κατὰ τὸν ἤδη ἐκτεθέντα τρόπον. Πᾶς ὅστις ἠθέλε κατηγορήσῃ πρεσβύτερόν τινα, πρέπει, ἀφ' οὗ πᾶσα προσωπικὴ συνδιάλεξις ἠθέλεν ἀποτύχῃ νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἢ τρεῖς ἄλλους, οἵτινες τοιοῦτοτρόπως θὰ παρίσταντο μ ἄ ρ τ υ ρ ε ς τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης ἐκείνου. Τότε δὲ ἡ ὑπόθεσις, ἥτις θὰ παραμένῃ ἀκόμη ἐκκρεμής, δύναται νὰ ἀχθῇ ὑπὸ τοῦ κατηγόρου, ἢ ἄλλου τινος ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας, κλπ.

Εἶναι δὲ ἀληθές, ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη ἐνώπιον δύο ἢ τριῶν μαρτύρων, οὔσα γενικὴ ἀπαίτησις ἐπιβαλλομένη ἐφ' ὅλων τῶν μελῶν, δίδει χῶρον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἡ ἀξιῶσις τοῦ Ἀποστόλου ἦτο ἀπλῶς, ὅτι ὁ πρεσβύτερος πρέπει νὰ ἔχῃ πᾶν δικαίωμα καὶ προνόμιον ἐξασφαλιζόμενον εἰς ὅποιονδῆποτε ἐκ τῶν ἀδελφῶν. Πιθανὸν δέ τινες νὰ ἐκκλινον πρὸς τὴν γνώμην, ὅτι ἀφ' οὗ εἰς πρεσβύτερος ἔπρεπε νὰ ἀπολαμβάνῃ «καλῆς φήμης», ὅχι μόνον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τότε ὁ πρεσβύτερος οὗτος πρέπει νὰ ἐγκαλῆται καὶ διὰ τὰς παραμικροτέρας κατηγορίας, ἔνεκα τῆς σημαινούσης αὐτοῦ θέσεως. Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος ὅμως, διορθοῖ τοῦτο λέγων ὅτι αἱ περιστάσεις τοῦ πρεσβυτέρου εἶναι αἱ αὐταὶ ἀκριβῶς πρὸς τὰς τῶν ἄλλων.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῶν μαρτύρων πρέπει βαθέως νὰ ἐγχαραχθῇ ἐπὶ τῆς διανοίας ἐκάστου νέου κτίσματος. Ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον οἱ ἄλλοι ἀξιοῦσιν ὅτι γνωρίζουσι, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον συκοφαντικῶς διηγοῦνται δὲν πρέπει νὰ τυγχάνῃ προσοχῆς ἐκ μέρους ἡμῶν, — δὲν πρέπει νὰ γίνεται δεκτόν. Ἐὰν δύο ἢ τρεῖς ἀκολουθοῦντες τὰς ὁδηγίας τοῦ Κυρίου, κατηγοροῦσι τινα — ὅχι κακολογοῦντες, καὶ συκοφαντοῦντες, ἀλλ' ὡς γνωρίζοντες — ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ γίνωνται πιστευτοί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ κατάλληλος καιρὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἀκούσῃ τὴν ὑπόθεσιν — ὅπως ἀκούσῃ ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν· καὶ τότε εἶναι καιρὸς ὅπως ἐκδοθῇ ἀγαθὴ τις ἀπόφασις καὶ συμβουλή, οὕτως ἐκπεφρασμένη ὥστε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀδικήσαντα, ἵνα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὅχι νὰ ὠθήσῃ αὐτόν πρὸς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΑΙ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΚΗΡΥΞΙΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

Μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων διακηρύττουσιν, ὅτι ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ **πρόσκλησιν** τινα διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον· ἴσως δὲ ἀμέσως κατόπιν προσθέτουσιν ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὸν λόγον τῆς προσκλήσεως ταύτης, ἥ ὅτι καὶ αὐτοὶ γνωρίζουσιν, ὅτι δὲν ἔχουσι τὰ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀπαιτούμενα προσόντα, ἥ ὅτι αἱ περιστάσεις φαίνεται πάντοτε τοὺς παρενέβαλλον ἐμπόδια, ὅπως ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσωμεν αὐτοὺς ὅσον ἀφορᾷ τὴν φύσιν τῆς «προσκλήσεως» ταύτης, θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κλῆσις ἐκείνη ἦτο ἀπλῆ τις φαντασία ἢ εἰκασία. Εἰς τινα δὲ συχνάκις ἐν τῇ ἑαυτοῦ πείρᾳ, ἐπέρχεται καὶ ἐγχαράσσεται ἡ ἐντύπωσις (ἴσως δὲ καὶ πρὸ τοῦ νὰ γείνῃ ἀκόμη Χριστιανός) ὅτι πρέπει νὰ ἀφιερῶσιν ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, τὸ δὲ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἰδεῶδες τοῦτο περὶ τῆς ὑπηρεσίας

τοῦ Θεοῦ ἀνεσύρθη, ἐκ τῆς πείρας τῆς κατ' ὄνομα ἐκκλησίας, τῆς ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τοῦ κήρυκος αὐτῆς, τοῦ ὁποίου τὰς ὑπηρεσίας ἢ οἰκογένειά του ἐπεδοκίμαζεν. Ἐτερος δὲ ἀκόμη αἰσθάνεται τὴν χορδὴν τῆς ἐπιδοκιμασίας κρουομένην, καὶ λέγει καθ' ἑαυτὸν, «Πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐνδυνῶ τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα, καὶ νὰ δεχθῶ τὰ σέβη τῶν ἄλλων, τοὺς τίτλους καὶ τὸν μισθὸν τοῦ κήρυκος—ἔστω δευτέρας ἢ τρίτης τάξεως. Ἐὰν δὲ οὗτος κατέχη μέγαν βαθμὸν αὐτοεκτιμήσεως, ἐπίσης, πιθανὸν νὰ τῷ ἔλθῃ καὶ ἑτέρα τις ἀντίληψις, ἢ ἐντύπωσις, ὅτι καθὼς οἱ ἐκλεκτοὶ Ἀπόστολοι ἦσαν «ἐνδεεῖς ταλάντων καὶ ἀμαθεῖς», τοιοῦτοτρόπως πιθανὸν ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἔχῃ εἰδικῶς ὑπ' ὄψιν του, ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ στερήσεως ταλάντου καὶ παιδείας. Ὁ Θεὸς ἠνύνησε πολλοὺς τοιούτους, καὶ ἐπομένως ἢ περιπτώσις αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ τῶν ἄλλων, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἀνοίγεται ἡ ὁδὸς πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν φιλοδοξιῶν των, παρεξηγεῖται, ὅτι εἶναι πρόσκλησις αὐτοῦ διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Καθὼς ἤδη ὑπεδείχθη, πᾶν μέλος τῆς νέας κτίσεως προσκαλεῖται νὰ κηρύξῃ· ὅχι διὰ τῶν φιλοδοξιῶν αὐτοῦ, ἢ τῆς φαντασίας του, ἀλλὰ διὰ τοῦ λόγου, ὅστις προσκαλεῖ πάντας οἵτινες ἐδέχθησαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὅχι ἐπὶ ματαίῳ, ὅπως «δείξωσι τὰς χάριτας Ἐκείνου, ὅστις ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκοτους, εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς». (Α' Πέτρ. 6' 9). Ἡ κλῆσις αὕτη ἐπομένως συμπεριλαμβάνει πάντας τοὺς ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας ἀποκεκυημένους, — ἄρρενάς τε καὶ θήλεις, δούλους καὶ ἐλευθέρους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, πεπαιδευμένους καὶ ἀπαιδεύτους—μαύρους, ἐρυθροὺς, κατρίνους καὶ λευκοὺς. Ὅποια μεγαλητέρα ἐξουσιοδότησις πρὸς τοῦτο χρειάζεται, εἰ μὴ ἡ ἐξῆς· — «Καὶ ἔβαλλεν ἐν τῷ στόματί μου ἄσμα νέον,» — «τὰ ἐλέη τοῦ Ἰεχωβά». — Ψαλμ. μ' 3. εῗ' 43.

Εἶναι ἀληθές ὅτι, ὁ Κύριος, εἰδικῶς ἐξέλεξε, καὶ εἰδικῶς ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους πρὸς ἐκτέλεσιν εἰδικοῦ τινος ἔργου· εἶναι ἀληθές ἐπίσης, ὅτι αὐτὸς προδιέταξεν ὅπως καθόσον ὁ λαὸς αὐτοῦ θὰ ἀκούῃ τοὺς λόγους του, «θ ἔ τ η τὰ διάφορα μέλη ἐν τῷ σώματι» καθὼς αὐτὸς εὐαρεστεῖται — τινὰς μὲν εἰς μίαν ὑπηρεσίαν, ἄλλους δὲ εἰς ἄλλην, «ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν». (Ματθ. κε' 15). Δεικνύει ὁμῶς ἡμῖν σαφέστατα, ὅτι πολλοὶ θὰ ζητήσωσι νὰ «θ ἔ σ ω σ ι ν ἑαυτοὺς ὡς διδασκάλους, ὅτι εἶναι καθήκον τῆς ἐκκλησίας νὰ ἀποβλέπῃ συνεχῶς πρὸς αὐτόν ὡς τὴν ἀληθῆ Κεφαλὴν αὐτῶν καὶ ὁδηγόν, καὶ νὰ μὴ ὑποστηρίζωσι τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν ἑαυτῶν φιλοδοξίαν ἀδελφούς, ὅτι ἡ παραμέλησις τοῦ καθήκοντος τούτου σημαίνει τὴν παραμέλησιν τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως προδίδει ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς, καὶ ὅτι τοῦτο θὰ ἀποβῇ πρὸς πνευματικὴν ζημίαν τοῦ αὐτοδιορισθέντος διδασκάλου.

‘Ο κανὼν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, σαφῶς ἐκτίθεται ὅτι εἶναι—«‘Ο ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται, καὶ ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται». (Λουκ. ιδ’ 11). ‘Η ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὸν κανόνα τοῦτον, τὸν νοῦν τοῦτον τοῦ πνεύματος, ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασιν, ἐν τοῖς ὁποίοις θὰ ζητῇ νὰ γνωρίσῃ καὶ ὑπακούσῃ τὸν Κύριον αὐτῆς. ‘Η μέθοδος τοῦ Κυρίου εἶναι νὰ εὐλογῇ καὶ προάγῃ μόνον ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ὁ ζῆλος καὶ ἡ πιστότης καὶ ἡ ὑπομονή εἰς τὸ πράττειν τὸ ἀγαθὸν κατεδείχθη εἰς τὰ μικρὰ πράγματα. «‘Ο πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστίν». (Λουκ. ιστ’ 10) «‘Επὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω». (Ματθ. κε’ 21,23). ‘Υπάρχει πάντοτε εὐρύς χώρος εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίμακος τῆς τιμῆς. “Οστις ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν, δὲν ἔχει ἀνάγκην ὅπως ἐπὶ μακρὸν χρόνον παραμένῃ ἄνευ εὐκαιριῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου, τῆς Ἀληθείας καὶ τῶν ἀδελφῶν, διὰ ταπεινῶν μεθόδων, τὰς ὁποίας οἱ ὑπερήφανοι κατὰ τὸ πνεῦμα ἀψηφουσι καὶ παραμελοῦσι, ζητοῦντες ὑπηρεσίαν ἐντιμωτέραν ἐνώπιον τοῦ κόσμου. ‘Ο πιστὸς ὅμως χαίρει εἰς οἵανδήποτε ὑπηρεσίαν, καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος θὰ ἀνοίξῃ εὐρυτέρας ἀκόμη τὰς θύρας τῶν εὐκαιριῶν. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν τὸ θέλημά του, διευκρινιζόμενον διὰ τῆς ἄνωθεν κατερχομένης σοφίας, πρέπει νὰ ἀκολουθῇται μετὰ προσοχῆς ὑπὸ ἐκάστου μέλους τῆς νέας κτίσεως—κυρίως δὲ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, εἰς τὴν χειροτονίαν ὅπως ἐκφράσῃ τὸ θέλημα τῆς Κεφαλῆς ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

‘Ο ἀδελφὸς ἐκεῖνος ὅστις ζητῇ τὰ ἑαυτοῦ, πρέπει νὰ παραβλέπητε, ἔστω καὶ ἐὰν εἶναι ἱκανός· ἐκεῖνος δὲ ὅστις εἶναι ὀλιγώτερον ἱκανός, ἀλλὰ ταπεινὸς ἀδελφός, πρέπει νὰ ἐκλέγῃται ὡς πρεσβύτερος. Τοιαύτη εὐγενὴς ἐπίπληξις πρέπει νὰ εἶναι ἐπωφελὴς πρὸς πάντας—καίτοι οὐδεὶς λόγος πρέπει νὰ ἐκφέρηται, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κυβερνῶντα αἷτια. ‘Εν τῇ περιπτώσει δὲ ἱκανοῦ τινος πρεσβυτέρου, παρέχοντος ὅμως ἀποδείξεις δικτατορικοῦ πνεύματος, ἢ κλίνοντος εἰς τὸ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς ἀνώτερον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὡς κεχωρισμένην τινα τάξιν ἢ εἰς τὸ νὰ διακηρύττῃ θεῖον δικαίωμα, εἰς τὸ διδάσκειν, μὴ προερχόμενον διὰ τῆς ἐκκλησίας, θὰ ἦτο τόσον ἀγαθότης, ὅσον καὶ καθήκον, νὰ καταβιβάσωσιν αὐτὸν εἰς ὀλιγώτερον ἐξέχουσαν θέσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἢ ἀπὸ πάσης ὑπηρεσίας ἐπὶ τινα καιρὸν ἕως οὗ κατανοήσῃ τὴν εὐγενῆ ταύτην ἐπίπληξιν, καὶ λυτρώσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ Σατανᾶ.

Πάντες δέον νὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι καθὼς καὶ τὰ ἄλλα προσόντα, ἡ φιλοδοξία εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ’ ὅτι διὰ τὴν νέαν κτίσιν ἡ φιλοδοξία αὕτη δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐγωϊστικὴ φιλοδοξία, ὅπως ἀποβῇ τις, μέγας καὶ διάσημος, ἀλλ’ ἀγαθὴ φιλοδοξία πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ